

Không Phải Không Yêu

Contents

Không Phải Không Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22

Không Phải Không Yêu

Giới thiệu

Edit: Anh Vũ. Thể loại: Đam mỹ, ngược tâm. Tên gốc : Bất thị bất ái. " Ta chỉ là một sủng vật được chủ nhân nuôi d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-khong-yeu>

1. Chương 1

—— The first one ——

—— Nam nhân kia

Lần đầu tiên, ta đối một nam nhân không biết nên khóc hay nên cười!

Phiêu Dạ nhẹ nhàng chà xát gương mặt của mình vào ngón tay thon dài trắng nõn của nam nhân bên cạnh, tự nhiên phát sinh ra tiếng mèo kêu nhẹ như lông hồng.

Không biết có phải do nam nhân kia quá chuyên tâm vào trò chơi điện tử trước mắt hay do âm thanh của Phiêu Dạ tạo ra quá nhỏ, mà lại không để ý đến sự làm nũng của cậu.

Phiêu Dạ nheo nheo đôi mắt đẹp, gương mặt tú lệ như được tinh điêu tể mài kia bắt đầu nhăn nhăn hai đường lông mày, sau đó bất mãn mà cắn một ngụm lên ngón tay của nam nhân.

" Đau a " Nam nhân rốt cục cũng đau đớn kêu lên như mong muốn của cậu, đồng thời hấn lập tức rút lại ngọc thủ của mình, vẻ mặt ai oán nhìn ngón tay vô tội của mình mang hai dấu răng đỏ tươi.

Ta đâu có cắn mạnh lắm, hấn biểu tình làm chi!! Người cắn ai oán, cần phải kêu lên là ta cơ!! Là ta!! Phiêu Dạ không chút hối ý trừng mắt nhìn hấn.

Nam nhân kia kỳ quặc nhìn Phiêu Dạ, nửa ngày sau mới vô thức vươn tay, vỗ về nhẹ nhẹ trên mái tóc đen nhu nhuyến của Phiêu Dạ như đang chạm vào một vật phẩm mỏng manh.

Ta cần

” Đau!!” Nam nhân thảm thiết kêu lên, khó nghe hơn cả tiếng quỷ khóc, vung vung ngón tay vừa bị cắn để chảy máu của mình, trưng ra nguyên bộ mặt ai oán muốn khóc.

Đau chết người mới được!! Đi chết đi!!! Chỉ khi vừa nghe tiếng Phiêu Dạ đứng lên, bước hai chân thon dài về phía bàn ăn nhà bếp.

” Phiêu Dạ, lại làm sao vậy?” Một bên vô thức đến gần cậu, một bên thì thối thối bàn tay vừa bị hung hăng cắn của mình, nhìn vẻ mặt của hắn hiện tại có điểm giống tiểu hài tử làm sai việc.

Phiêu Dạ không để ý đến hắn, ngược lại còn ngồi uống cà phê sữa, vẻ mặt như muốn nói ” Ta rất khó chịu!”

” Nước mũi??” Nam nhân bĩu môi cười cười, thử kêu nhỏ một tiếng.

” Không được gọi thế!!!” Trong nháy mắt, Phiêu Dạ như nhảy dựng lên, giận dữ hét. Dung nhan tuyệt đẹp kia khi tức giận tựa như dã thú đang đói, tràn ngập địch ý.

” Thế nhưng, ai kêu người không để ý ta, người vì cái gì tức giận a?” Nam nhân vẫn như cũ giữ gương mặt mê muội, chính mình lại cẩn thận tiến đến gần muốn lấy lòng Phiêu Dạ.

” Chính người hảo hảo ngấm lại đi!!!” Phiêu Dạ hét một tiếng giận dữ, rồi trở về gian phòng chung của hai người. ” Phan” – cửa bị đóng sập.

Nam nhân nhìn cửa, nhàn nhạt thở dài, lần nữa quay về tiếp tục trò chơi chiến tranh chưa xong của mình.

Ta biết hắn căn bản sẽ không nói mình làm sai chỗ nào!

Đó là đương nhiên, vì hắn không phải chủ nhân thích hợp của ta.

Hơn nữa ta cũng biết hắn cũng không hy vọng ta đây ở lại!

Bởi vì ta lại càng không thích hợp làm sủng vật của hắn.

Thế vì sao ta còn ở lại đây? (=”=)

Ngoài cửa quán trà to lớn treo một tấm áp-phích quảng cáo, trên áp-phích là một diễn viên mới nổi gần đây vừa 18 tuổi xuân xanh, người mẫu Phiêu Dạ nổi tiếng rất nhanh, từ khi ra mắt, dung nhan của cậu đã cướp mất trái tim của cả nam lẫn nữ! Nhất là khi chụp ảnh hắn chưa bao giờ hóa trang, hiện tại những ngôi sao minh tinh đều đầy mùi son phấn, chỉ có vẻ như dã thú mới sinh của cậu mới đáng được mong đợi.

Bước vào quán trà, diễn viên trên tấm áp phích – Phiêu Dạ đang ưu nhã tiến vào trong, tác phẩm nghệ thuật kia lập tức rơi vào tầm mắt của mọi người, cho dù mang kính râm, vóc người thon dài kia vẫn như cũ khiến người ta rủ lòng ham muốn, không ít người ở phía sau kêu kêu nói nhỏ.

Đôi mắt đẹp đảo qua từng góc khuất ở trong quán trà, cuối cùng rơi vào một nam nhân trên người đang mặc bộ áo trong màu trắng cùng âu phục thẫm màu kia, sau khi nhìn kỹ quần áo của hắn cùng tờ báo với đồ uống trên bàn, cậu không chút chần chừ đi đến bên hắn, ngồi xuống cạnh hắn.

Nam nhân thấy cậu bước đến gần thì sửng sốt, sau đó nghi hoặc mơ miệng ” Cái kia, ta đang đợi người.”

” Người người chờ chính là ta!” Phiêu Dạ tự tin nói, gọi người hầu bàn đến bảo muốn một chén rượu nhạt.

” Cái... Người là?” Nam nhân kia bắt đầu đánh giá quần áo cùng dung mạo của cậu.

” Ta chính là “Bất Tịnh”!” Phiêu Dạ nhìn vẻ mặt vừa ngu vừa dần của hắn mà hảo tâm nói ra tên online của mình.

” Thế nhưng... Cái này... Ta nếu như nhìn không lầm, người chẳng phải chính là người mẫu Phiêu Dạ kia sao?” Nam nhân ấp úng nói, chỉ chỉ tấm áp phích siêu bự ngoài cửa.

” Không sai, là ta!” Phiêu Dạ thanh thản thừa nhận, sau đó nở nụ cười mê người đến gần hắn nói ” Vừa gặp mặt, chẳng phải ta đã nói ta là Phiêu Dạ sao? Thế nào? Người đến giờ mới chịu tin a?”

” Ta...” Về mặt của nam nhân trông như muốn tố cáo Phiêu Dạ, hẳn trước giờ vẫn nghĩ là cậu đang nói giỡn thôi.

Phản ứng bình thường, bởi vì ta cũng đụng phải mấy người đối ta nói hẳn chính là Phiêu Dạ, thực sự khó chịu! Cho nên cậu cũng có thể lý giải nguyên nhân khiến đối phương nghĩ cậu nói đùa.

” Nhất định là người đang tìm sủng vật?” Phiêu Dạ cố ý đưa gương mặt diễm lệ của mình đến gần, cậu tin tưởng vẻ bề ngoài của mình, không có bao nhiêu người có thể chống lại được.

” Vâng... Là ta, thế nhưng...” Nam nhân tựa hồ do dự.

” Người trông đâu có giống biến thái! Ta còn tưởng người là cái loại lão nhân bụng phệ đầu trọc kia! Bề ngoài nhìn qua cũng giống người tốt, nội tâm lại là kẻ đại biến thái sao?” Không kịp ngăn lại lời đã trào ra, Phiêu Dạ tựa như đang cùng lão bằng hữu nói chuyện vậy, thất lễ vô cùng.

” Không phải! Ta ...” Nam nhân vẫn giữ nét mặt chần chờ.

” Thực sự là một tên kỳ quái!!” Phiêu Dạ vô hại cười ” Ta thế nào lại nghĩ người trông giống sủng vật hơn nhỉ? Ta đâu có đáng sợ đến thế?” Nếu như là tên biến thái bình thường thì đã sớm kéo cậu chạy về nhà, sau đó không nói một lời lột sạch quần áo của cậu rồi cột vào giường muốn làm gì thì làm, dù sao sủng vật tú sắc khả xan như cậu trên đời cũng chẳng có mấy ai.

” Không phải a... Cái này...” Nam nhân ê a mãi nói không được một câu.

” Uy! Uy! Uy!” Phiêu Dạ bắt mắt trừng mắt nhìn hắn ” Người này giờ cứ một mực nói ‘thế nhưng’, ‘không phải’, người rốt cục muốn nói cái gì?? Người làm cho rõ ràng coi, kẻ hiện tại cần phải do dự, cần phải lo sợ chẳng phải chính là ta sao? Người rốt cục muốn nói cái gì a?” Chưa từng thấy quá loại nam nhân nhu nhược đến thế, tính cách vậy còn muốn tìm sủng vật, người dưỡng con chó còn tốt hơn, nói không chừng còn có thể bị chó cắn!!

” Ta nghĩ... Hay là thôi đi...” Nam nhân lúc này lại phân vân nói ra.

” Người nói cái gì?” Phiêu Dạ thoáng đứng lên! Nhận thấy mình thất thố, Phiêu Dạ sau khi ngồi xuống liền nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ” Người nói lời này có ý gì hả? Cái gì gọi là quên đi? Người đem ta ra để giỡn à? Ta nói cho người nghe, ta Phiêu Dạ không phải là kẻ dễ bị xua đuổi đâu!!” Cái loại cảm giác giống như người đang tận hưởng một kết cục rất bất lực, sau đó có người đến nói với người hẳn cũng đang có kết cục rất bất lực, hơn nữa kết cục của hắn so với người mà nói còn bi thảm hơn nhiều, kết quả cuối cùng người lại phát hiện ra hắn có đến 100 phần kết cục. (????????? 100% chém gió)

” Cái kia... Ta rất xin lỗi!! Thực sự xin lỗi!!” Nam nhân theo quán tính lùi lại, lưng áp sát vào ghế dựa, hai mắt rũ xuống nhìn ngón tay trên bàn.

” Ta xem người từ đầu đã không muốn làm chuyện này! Thế nào? Có đúng hay không muốn nhìn một chút bộ dạng biến thái nên mới hẹn ta ra đây!! Hiện tại gặp được, có cảm tưởng gì hả?” Phiêu Dạ chịu đựng cơn giận, nghiêng răng nói.

” Không phải.... Thực sự, rất xin lỗi.... Ta... Ta chỉ nghĩ chúng ta không hợp nhau lắm... Ta... ta thì có điểm tịch mịch, cho nên...” Nam nhân bất an nói nhỏ, nhìn qua thập phần lo lắng.

” Úc? Vậy người muốn tìm cái gì hả? Chưa thử qua thế nào người biết ta không được?” Phiêu Dạ tự tin lộ đáng cười xinh đẹp, như vậy, giống như con mèo mới trộm được miếng thịt sống.

” Cái này... Ta chỉ là...”

” Nói đi!! Người là nam nhân đấy!!! Nói luôn đừng ấp a ấp úng nữa, người như vậy làm sao dưỡng được sủng vật!!!” Phiêu Dạ về mặt muốn nói ” Người không thích hợp dưỡng sủng vật!”

” Ta muốn tìm một... tìm một người tương đối ôn hòa... ta ... cái kia, ta thích cách sống ôn hòa.” Nam nhân do dự, ngữ khí cực kỳ khó hiểu.

” Vậy sao người không đi tìm người yêu?” Phiêu Dạ chịu không nổi trừng mắt nhìn hắn, người bình thường dưới tình huống này chẳng phải nên tìm một người yêu sao, có gì đi tìm một sủng vật a??

” Cái kia... Bởi vì ta không muốn lấy vợ, cũng không tin tưởng phó trách, càng không thích cùng người yêu khắc khẩu, ta... Không có nhiều thời gian để tìm cảm tình a!” Nam nhân lần đầu tiên dùng nhãn thần chăm chú khẳng định kia nhìn Phiêu Dạ, ánh mắt kia cũng lần đầu lóe sáng.

” Lý do rất tốt!” Phiêu Dạ trào phúng nhìn hắn. Tiêu chuẩn của nam nhân thành thị, giáo hoạt lại nhu nhược ” Vậy người có thể hay không giải thích một chút vì sao chọn ta? Tính cách của ta người chẳng phải trên mạng đã biết rồi sao?”

” Cái này... Bởi vì ta chỉ là một công nhân bình thường, độc thân, hoàn toàn muốn quản lý sinh hoạt của mình, cho nên...’ Nam nhân đỏ mặt.

” Aha!! Hiểu rồi a!!” Phiêu Dạ khoa trương nhìn trời nhả mặt, sau đó rất không đáng nhìn đối phương ” Là bởi vì tiền đúng không? Bởi vì giá của ta so với người khác thấp? Bởi vì ta chịu hạ giá?”

: Không phải thế, thỉnh không hiểu lắm!!!” Nam nhân hoảng trương muốn giải thích.

” Hiểu lắm cái gì?” Phiêu Dạ cố ý đem mặt kề gần hắn, sau đó lộ ra nụ cười mê hoặc ” Mặc kệ hiểu lắm gì, ta nghĩ cũng không phải trọng điểm a, quan trọng là cuộc sống sau này của hai ta!! Ta nghĩ cần phải đến xem thử xem sao!”

Nam nhân giống hệt con ruồi, chỉ cần có mùi thối là chúng bay đến ngay, không ai có thể chống lại mị lực của ta, bởi vì ta giống khối thịt thối, không có con ruồi nào không thích, trừ phi hắn không phải con ruồi! Cho nên ta không cho phép bất luận kẻ nào cự tuyệt ta! Cho nên, tất cả cứ như vậy mà bắt đầu thôi!

Nam nhân do dự đang bị ép buộc kia cúi đầu xuống. Thế là Phiêu Dạ lộ nụ cười tự tin thắng lợi.

” Không đặt cho sủng vật mới của người một cái tên sao?” Lúc Phiêu Dạ hỏi nam nhân, nam nhân kia nhìn cậu hồi lâu mới hỏi lại ” Người... Không phải tự đặt tên sao?”

” Ta nghĩ người cũng hiểu rõ, hai loại thân phận nên có hai loại tên, hơn nữa ta cho rằng, chủ nhân sẽ thích tự mình thay tên cho sủng vật.”

” Vậy... tên gì cũng có thể chứ?” Nam nhân chần chừ vẫn.

” Đúng vậy!” Phiêu Dạ vẫn như cũ dùng gương mặt diễm lệ tự tin cười cười.

” Vậy gọi là “nước mũi” đi!” Nam nhân thở phào nhẹ nhõm nói.

” Khái... Khái!! Người nói cái gì?” Gương mặt xinh đẹp mà Phiêu Dạ tự tin kia thoáng chốc hoàn toàn nhăn lại, khó tin nhìn nam nhân. Ta có phải gặp phải người điên? Có khả năng a, từ đầu người này đang trông rất kỳ quái!! Tuy rằng ta có khuynh hướng thụ ngược, thế nhưng ta cũng không dám đem sinh mệnh của mình ra nói giỡn a!! Có lẽ ta nên thừa dịp này mà chạy trước.

” Kỳ thực, ta trước đây có dưỡng qua một con chó, bởi vì ta không có thời gian chiều cõ nó, cho nên nó đã chết, nó gọi là “Nước mũi”, ta...” Nam nhân muốn nói lại thôi.

” Không được gọi thế!!” Phiêu Dạ nói với giọng dường như có thể giết người.

” Cái này... Là do người bảo ta đặt tên cho người mà!”

” Những lời đó ta thu hồi!!” Ngữ khí mạnh mẽ của Phiêu Dạ giống như cậu mới chính là chủ nhân.

” Vậy nên gọi người là gì?” Nam nhân vẫn dùng hình dạng yếu đuối kia đón ý nói hòa theo Phiêu Dạ.

” Gọi ta là Phiêu Dạ được rồi!!” Chịu không nổi, ta thế nào lại đụng phải người thế này? Phiêu Dạ đột nhiên có loại cảm giác muốn hỏi trời xanh. Được rồi, nói nửa ngày, ta còn không biết gọi hắn là gì. Tuy rằng sủng vật không có tư cách trực tiếp gọi tên của chủ, thế nhưng chính mình cũng cần thiết biết một chút chứ ” Được rồi, người tên gì?”

” Ta?” Úc!” Về mặt nam nhân khoa trương tỏ ra hiểu rồi ” Ta là Ly Trần, Ly của ngọc lưu ly, Trần của cát bụi.”

” Ly Trần?” Phiêu Dạ thú vị nhìn hần. Quả nhiên là một tên thích hợp với hần, cái hình dạng của hần, cũng chỉ có rời xa trần thế, bằng không nếu người nói hần thuộc về trần thế thì rõ ràng là gạt ta, quả nhiên là một cái tên hay! Thực bội phục phụ mẫu hần đã như vậy lý giải nhi tử của mình.

2. Chương 2

” Phiêu Dạ?” Ly Trần một thân áo ngủ lẳng lẽ mở cửa, vật thể màu đen trên giường kia giống như con mèo đang nhẹ giọng kêu.

Phiêu Dạ tỉnh rồi, thế nhưng không ra, còn đang mất hứng vì chuyện vừa nãy.

Bởi vì không xác định được Phiêu Dạ có đang thực sự ngủ hay không, Ly Trần cẩn thận đến gần bên giường, sau đó tận lực nằm xuống nhưng tránh đụng vào người Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ lẳng lặng nằm, một phút... hai phút... ba phút...

” Uy!!” Phiêu Dạ rốt cục nhận không được, ngồi dậy đối diện tai của Ly Trần mà hét to lên một tiếng!! Không được, ta không nhận được nữa!

” A! Làm sao vậy?” Ly Trần bị dọa đến nhảy lên, vội vàng ngồi dậy hoảng hốt nhìn trái phải, sau đó nhìn nhận hiểu không được vấn đề nên xoay sang nhìn Phiêu Dạ. ” Xảy ra chuyện gì?”

Mơ hồ mở mắt ra, Phiêu Dạ nhất thời vô pháp lý giải được những gì đang xảy ra, gian phòng, giường vẫn như cũ, nhưng vì sao cuối cùng cũng thấy có điểm kỳ quái nhỉ? Hơn nữa con mắt rất mỏi, giống như chưa từng ngủ vậy, ta đang làm sao vậy?

Được rồi, ta đã khóc!! Chuyện tối hôm qua đột nhiên ủa về trong đầu, sau khi rời khỏi đó cậu một mạch chạy trên đường, rồi ngồi ngay trên đường cái khóc lên, hơn nữa còn khóc đến nỗi ngủ quên, thực mất mặt, nhưng sau đó thì sao? Ta hình như mơ thấy mình trở về nhà của Ly Trần. Thiên a!! Lẽ nào đây không phải mộng? Ta thực sự mất dầy đến nỗi dám về đây sao? Thiên!!! Ai tới giết ta đi!!!

” Người tỉnh?” Không đợi Phiêu Dạ tự sa ngã lần nữa, Ly Trần đã cầm một bát cháo vào.

Tuy rằng Phiêu Dạ vì hần khóc một đêm, tuy rằng Phiêu Dạ vì hần thống khổ bất kham, tuy rằng... Thế nhưng Phiêu Dạ còn đang tức giận hần, cho nên làm như không thấy hần, hờ hững!

” Ăn chút cháo đi!” Ly Trần có điểm đau đầu, nhưng cũng chỉ có thể đưa bát cho Phiêu Dạ.

Nhìn hình dạng trông rất mệt mỏi của hần, luồng lửa giận trong người Phiêu Dạ thoáng cái bùng lên, miệng đi nhanh hơn ý thức, hét to ” Không muốn thấy ta thì đừng để ta đến đây a!! Ta biết ta vô liêm sỉ, thích bị coi thường lại chạy đến đây khiến người chán ghét, nhưng so với cái thằng cha không tính là nam nhân như người ta còn tốt hơn nhiều!”

Lẳng lặng nhìn, Ly Trần bởi vì những lời nói này của ta mà đứng ngây ra, Phiêu Dạ cũng vì ý thức được những gì mới nói nên kinh ngạc ngậm chặt miệng, hai người nhìn nhau, dùng hai vẻ mặt khác nhau nhìn đối phương.

Ly Trần phá bỏ trầm mặc trước, đưa bát cháo trên tay cho Phiêu Dạ “ Ăn một ít trước đi!”

Sự áy náy của kẻ nhất thời lỗ miệng nói sai kia trong nháy mắt biến mất không vết, Phiêu Dạ phất tay đá đổ chén cháo trên tay hần, khinh thường hỏi ” Người rốt cuộc có phải nam nhân không?”

Cháo trắng rơi lên thảm, một ít văng vào áo của Ly Trần, Ly Trần chỉ đứng ngẩn người, sau đó bình tĩnh cầm lấy cái khăn tay bên giường, vừa lau vừa nhàn nhạt mở miệng ” Người vừa mới nói, ta không tính là nam nhân!”

“Ba!”

Nhanh hơn ý thức của mình, Phiêu Dạ dương tay tát hần một cái.

Ly Trần sững sốt, hiển nhiên không nghĩ đến việc mình sẽ bị Phiêu Dạ đánh. Sau đó thái độ vô cùng khác thường, vô cùng nghiêm túc nói với Phiêu Dạ ” Người đừng nên ôm kỳ vọng gì ở ta, bởi vì ta sẽ làm người thất vọng!”

Cái gì? Trái tim của Phiêu Dạ trong nháy mắt gần như nhảy ra ngoài. Không nên ôm kỳ vọng gì ở hắn? Phút chốc, Phiêu Dạ còn tưởng rằng Ly Trần đã biết cậu yêu hắn, thế nhưng chỉ bằng một câu nói cũng không thể khẳng định, Phiêu Dạ tin rằng là do mình quá đa cảm, cho nên Phiêu Dạ mới hỏi Ly Trần ” Người nói không nên đối người ôm kỳ vọng, là có ý tứ gì?”

” Người không phải bởi vì ta nói mà đánh ta sao? Thế nhưng ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành loại nam nhân người mong ước, cho nên, người đừng có tức giận.”

Nguyên lai là vậy! Phiêu Dạ thở phào nhẹ nhõm.

” Như nhau thôi, người cũng đừng đem tình cảm đặt trên người ta, chẳng đáng đâu!” Không đợi Phiêu Dạ được thanh thoi, Ly Trần bình thản nói một câu khiến trái tim Phiêu Dạ nhảy loạn.

Vì sao người biết? Phiêu Dạ mở to hai mắt nhìn Ly Trần, vì sao khi cậu mới vừa hiểu được tâm ý của mình thì Ly Trần đã biết? Lẽ nào hắn có thuật đọc tâm sao? Mà Ly Trần sẽ nhìn cậu thế nào?

Hình như hiểu được điều Phiêu Dạ nghi ngờ, Ly Trần bĩu bĩu môi bắt đầu nói ” Sáng nay khi ta ra cửa, thấy người đi qua đi lại, ôm người trở vào thì người vừa khóc vừa ôm ta, nói là yêu ta, nằm trên giường cũng lôi kéo ta không chịu buông.”

Ta-không-muốn-sống!!!!

Phiêu Dạ vô lực đem mặt mình chôn sâu dưới tấm chăn. Chuyện mất mặt như thế, ta thế nào lại làm ra chứ!!! Ta không nên gặp ai nữa!!! Cả đời trốn tránh là được!! Ta muốn đi chết!! Ta muốn nhảy sông tự vẫn!!!

” Nếu như nguyện ý, người có thể tiếp tục ở lại đây làm sủng vật của ta.” Ly Trần cẩn thận nói, bàn tay to lớn kia vuốt ve mái tóc của Phiêu Dạ.

” Vậy người có yêu thương ta không? Nhận thức rồi, nếu đã vậy, Phiêu Dạ cũng không dự định trốn tránh nữa, nói rõ cũng tốt thôi, bất chấp tất cả, Ly Trần thương cậu cũng được, không thương cũng được, cậu cũng không có định dễ dàng buông tha hắn/

” Cái kia...” Tay của Ly Trần lập tức rút lại.

” Người không yêu ta!” Động tác của Ly Trần đã trực tiếp tổn thương đến Phiêu Dạ, Phiêu Dạ ngẩng đầu, đôi người lóe sáng tuy rằng thụ thương, nhưng vẫn kiên trì như cũ.

“...” Do dự, Ly Trần dường như đang cúi đầu trầm tư, sau đó ngẩng đầu lên bắt đầu nhìn Phiêu Dạ, âm u nói ” Không phải không yêu, mà là không biết nên yêu thế nào.”

” Tính mượn có gì đây?” Ý niệm thứ nhất trong đầu chính là Ly Trần đang mượn cớ, Phiêu Dạ nắm lấy áo của Ly Trần, nam nhân này cái gì cũng mượn cớ trốn tránh!!

” Ta không phải đang mượn cớ, Phiêu Dạ, ta không đáng để người lãng phí thời gian cùng tình cảm, giống như câu lúc người còn mơ ngủ nói ấy, ta lớn lên chẳng ra gì, không có tiền cũng chẳng có kỹ xảo làm tình, hơn nữa hiện tại không có cả tính nam nhân, người không cần ủy khuất chính mình mà theo ta đâu.” Thực khó, Ly Trần nghiêm túc nói với Phiêu Dạ.

Trời ạ! Lẽ nào chính mình những lời này cũng nói ra? Phiêu Dạ có cảm giác như muốn bóp chết chính mình, bản thân thế nào lại không ý thức được mà cái gì cũng nói ra? Thế nhưng nói thế là đúng a, hiện tại hối hận cũng còn kịp a, Phiêu Dạ an ủi tâm tình của mình, sau đó rất kiên định, dùng hai mắt hữu thần của mình nhìn Ly Trần ” Ta muốn tiếp tục làm sủng vật của người, thề rằng đến khi người chán ghét ta hoặc là yêu thương ta mới thôi!” Đây là tiền đánh cược của cậu, phải đem toàn bộ của mình giao cho nam nhân này, mặc hắn bốn cột tre chọc, cá xem Ly Trần rốt cuộc là chơi chán trước khi yêu cậu hay là yêu cậu trước khi chán ghét cậu.

” Nếu như cả hai điều đều không xảy ra?” Ly Trần tựa hồ vô cùng nghi ngờ nhìn cậu.

Vẻ mặt nghiêm túc của Ly Trần khiến Phiêu Dạ cảm động, bởi vì trên cơ bản, ở chung gần mười năm qua, ngoại trừ khi chạy điện ra thì Ly Trần chưa từng để lộ ra bất cứ vật thể hay biểu tình gì thuộc về người bình thường. Bất quá nghĩ đến khi mình phải cùng chạy điện, Phiêu Dạ lại muốn khóc ” Ta đây vĩnh viễn muốn ở cạnh người.”

Ly Trần lần thứ ba ngậy người ra, sau đó dùng nét mặt lạ lùng nhìn cậu, như là nghi hoặc, mang theo hoài nghi cùng địch ý, rồi lại giống như rất khó khăn, giống như hần sắp khóc đến nơi, thế nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm đi ra khỏi phòng.

Vì sao Ly Trần lại để lộ vẻ mặt này? Phiêu Dạ nhìn cánh cửa đang đóng lại, cậu vẫn nghĩ Ly Trần là một tên nam nhân nhu nhược không có chủ kiến, thế nhưng cái biểu tình nghi ngờ đó đã có điểm kỳ quái, bởi vì đối Ly Trần mà nói, ngoại trừ chạy điện ra thì không còn vật gì làm hần nghi ngờ cả, lẽ nào với hần mà nói chính mình cũng khác người sao? Phiêu Dạ bắt giác tự mình say sưa.

Ta biết chính mình khi ở trước mặt Ly Trần trở nên rất, dùng nhãn thần, dùng lời nói của chính mình, giữa vô ý và cố ý, không ngừng chặt, không ngừng đâm thương lòng tự tôn của Ly Trần.

Ta muốn lấy lòng Ly Trần, bởi vì chỉ có hần mới khiến ta hạnh phúc, ta biết tính cách của Ly Trần, chỉ cần ôn nhu với hần, đối xử tốt với hần, hần sẽ có cảm tình với ta, hoặc là sẽ yêu thương ta cũng không chắc...

Ta muốn Ly Trần sẽ yêu ta trước khi chán ghét ta, ta không muốn nói những lời này, nhưng mà miệng ta lại nói ra, cho nên ta cực ghét miệng của ta, ta không muốn dùng nhãn thần này nhìn Ly Trần, nhưng ánh mắt của ta không thể đổi được cho nên ta chán ghét mắt của ta, ta ghét tất cả những gì khiến Ly Trần ghét ta, thế nhưng, nếu như khiến Ly Trần đáng ghét, mới chính là sự tồn tại của ta, như vậy... Ta nên làm gì bây giờ?”

” Đói quá!!” Phiêu Dạ ngã vào chiếc ghế sofa, vô lực rên rỉ, đã 9 giờ tối, Ly Trần 4 giờ đã tan sở, vì sao đến giờ còn chưa về? Có đúng hay không vì cậu đang ở đây, cho nên Ly Trần không muốn về? Không biết, cậu không biết, cậu căn bản không biết Ly Trần có phải đã ghét cậu hay không, bất an, rất bất an!!! Cho nên cậu phải đợi, đợi đến khi hần về.

Rốt cục cũng nghe thấy tiếng mở cửa, Phiêu Dạ hưng phấn từ sofa nhảy dựng lên, thế nhưng vừa nghĩ đến việc Ly Trần về muộn như thế, để cậu ở nhà một mình, hơn nữa còn không cho mình biết chuyện tăng ca... Vì vậy Phiêu Dạ thần nhiên nằm xuống sofa, làm bộ như không nghe thấy gì.

” Làm sao vậy?” Ly Trần đi vào phòng, cởi áo khoác ra rồi đến bên người Phiêu Dạ, sờ sờ đầu cậu, lo lắng hỏi.

Phiêu Dạ vẫn như cũ nằm đó, coi như không nghe thấy gì.

” Phiêu Dạ?” Ly Trần ngồi bên cạnh cậu, cúi người xuống, chớp mũi dường như chạm vào tóc của cậu.

” Người đi đâu” Phiêu Dạ rầu rĩ nói, thế nhưng bàn tay của Ly Trần tạo cảm giác thật thoải mái.

” Không có cách nào khác, công ty tăng ca, người cũng đâu phải tiểu hài tử, còn vì việc nhỏ vậy mà tức giận sao?” Ly Trần bắt đầu dĩ cười, dường như muốn trấn an nên khẽ hôn lên tóc của Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ đột nhiên đứng lên, xoay người ôm lấy hần, đem mặt vùi vào trong lòng hần, liều mạng hít lấy mùi hương đặc biệt của Ly Trần, nũng nịu nói ” Ta mặc kệ, người không trở lại ta đói cũng không ăn, lạnh cũng không mặc đồ, mệt cũng không ngủ, tìm người nếu có ta thì trở về sớm một chút!”

” Phiêu Dạ?” Ly Trần khổ cực kêu lên ” Người đừng như vậy, ta chỉ là về trễ, có cần phải tự gây khó dễ cho mình không?”

” Ta mặc kệ, mặc kệ!!!” Phiêu Dạ tùy hứng kêu to, ngẩng đầu lên, trẻ con nói ” Ta muốn người luôn nghĩ đến ta, luôn lo lắng cho ta, không giây phút nào là không muốn ta! Tan sở thì về nhà ngay, nghỉ ngơi ở nhà với ta! Người là chủ nhân của ta! Người phải hảo hảo chiều cổ ta!”

” Phiêu Dạ, người làm vậy ta sẽ rất buồn phiền!! Đừng thất thường như thế được không?”

” Ta thất thường thế đấy, mắt húng người đừng quẩn ta, để ta tự sinh tự diệt là được!” Mặc kệ Ly Trần nói cái gì, Phiêu Dạ vẫn quyết định thất thường.

” Người như vậy thì khác gì ta dưỡng một con chó?” Vô ý, Ly Trần chỉ là do chịu không nổi lại đau đầu mới nói vậy.

Phiêu Dạ đột nhiên đẩy hẳn ra, gắt gao trừng mắt nhìn hẳn, sắc mặt tức giận đến trắng bệch ” Vậy người dưỡng ta như chó là được!!”

” Ta không muốn dưỡng một con chó!” Ly Trần chậm rãi nói.

Ta nguyện ý vì người làm một con chó... Phiêu Dạ nhìn hẳn, tức giận đến nỗi cả người đều run lên, không rõ chính mình ủy khuất van xin, nhượng bộ với hẳn như thế rốt cục có ý nghĩa gì?

” Phiêu Dạ, người phải hiểu, ta không phải thiếu gia nhà giàu gì, ta phải công tác phải sinh hoạt, còn chi tiêu của người, công tác với ta mà nói là bắt buộc, mà ta sẽ dưỡng người chứ không phải dưỡng một con chó, vì người sẽ tự biết chăm sóc mình, không cần ta mỗi ngày về đúng giờ giúp người làm cơm, cũng không cần đúng giờ giúp người tắm, và quan trọng hơn, người hiểu lời ta nói, có vấn đề gì chúng ta đều có thể giải quyết, ta không thể nào khiến một con chó hiểu được ta phải công tác gì phải sinh hoạt gì, thế nhưng người có thể hiểu mà, cho nên ta dưỡng người chứ không phải dưỡng một con chó!!”

Tại trong lòng người hóa ra ta cùng con chó chỉ khác nhau điểm ấy? Phiêu Dạ lùi về phía sau ” Ta sẽ khiến người phải hiểu, ta sẽ khiến người biết rõ ta cùng một con chó không có điểm gì khác nhau cả!”

” Phiêu Dạ?” Ly Trần tựa hồ vô pháp lý giải, chỉ biết kêu tên cậu ” Người đừng hồ đồ nữa được không?”

Hồ đồ? Phiêu Dạ nheo nheo đôi mắt đẹp mê người, nguy hiểm nhìn Ly Trần. Ta sẽ khiến người đau đầu một chút a!!! Nghĩ thế, Phiêu Dạ trở về phòng cố sức đóng sầm cửa.

Chú thích:

chạy điện: (???)

3. Chương 3

Ta biết chính mình đang thay đổi, ta hoàn toàn quên đi ta chỉ còn một mình, thậm chí phải thế nào cuốn lấy hẳn, phải dùng biện pháp dùng thủ đoạn nào để Ly Trần giao toàn bộ trái tim lẫn tâm tư vào người ta, cho dù phải mất đi mình cũng không nuối tiếc!! Lần đầu tiên phát hiện, hóa ra khi đến mình yêu cũng điên cuồng như thế, đối với thời gian tới, Phiêu Dạ cảm thấy một mảnh trắng xóa, cái gì cũng không rõ, mà Ly Trần... Phiêu Dạ lẳng lặng ôm lấy chính mình, ta nên làm gì bây giờ?

Gian phòng an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, Phiêu Dạ biết nhất định là Ly Trần, cho nên không ngẩng đầu, nếu Ly Trần nói cậu thất thường, thì cậu sẽ dùng toàn bộ ‘thất thường’ để khiến Ly Trần đau đầu!

” Phiêu Dạ?” Ly Trần nhẹ giọng kêu, bàn tay ấm áp thoải mái vuốt ve sợi tóc của Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ không đáp, chỉ làm như không nghe thấy.

” Làm sao vậy, ngồi dậy ăn chút gì đi?” Ly Trần thử kéo cậu đến.

Phiêu Dạ ngẩng đầu, tàn bạo, nhưng tràn đầy ai oán nhìn Ly Trần, sau đó lại nằm xuống giường.

Ly Trần không hiểu gì cho nên rất sửng sốt, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Phiêu Dạ, ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ giọng hỏi ” Làm sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

” Người mới bị bệnh ấy!” Phiêu Dạ giãy khỏi tay hẳn, dùng ánh mắt tức giận đồng thời mang theo khinh bỉ nhìn Ly Trần, ánh mắt đầy ác ý chuyển đến hạ thể của Ly Trần.

Thần sắc giảm sút, Ly Trần vươn tay rồi cũng rút trở lại, do dự hồi lâu mới đưa chén cơm trên tay đưa đến trước mặt Phiêu Dạ ” Cho dù giận ta, cũng đừng gây khó khăn cho chính mình a! Ăn chút gì đi!”

” Muốn ta ăn? Được!” Trên mặt Phiêu Dạ lộ ra một nụ cười ngọt ngào chết người, xoay lại ôm lấy toàn thân Ly Trần, dính chặt vào người hẳn ” Bất quá, ta muốn người uy ta ăn!”

” Phiêu Dạ, người mấy tuổi rồi a?” Ly Trần giả vờ nói đùa đem cơm đưa cho cậu.

” Ta đây không ăn!” Phiêu Dạ thất thường trưng nguyên bộ mặt cùng tư thế như muốn nói ” Người không ụy ta đây không ăn.”

” A...” Ly Trần bất đắc dĩ thở dài ” Được rồi! Người ngồi xuống đi!”

Phiêu Dạ lúc này mới vui vẻ ngồi xuống, ôm chặt Ly Trần không thềm buông, khiến Ly Trần muốn vươn tay cũng không vươn được.

” Ngồi xuống kia! Như vậy ta rất khó làm!” Ly Trần lấy tay đẩy Phiêu Dạ ra.

” Người dùng miệng ụy ta ăn!” Phiêu Dạ được voi đòi tiền ôm lấy Ly Trần.

Ly Trần không tự nguyện nhìn Phiêu Dạ một cái, chìa tay lấy một thứ ” Người thế nào lại đột nhiên dính người như thế?” Sau đó cắt khối thịt bỏ vào miệng, nhai vài cái sau đó mới ụy vào trong miệng Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ cảm thấy cực kỳ mỹ mãn, từ từ thưởng thức món ăn trong miệng, nũng nịu ôm lấy cái cổ của Ly Trần ” Bởi vì hiện tại ta yêu người a!”

Ly Trần sững sốt, sau đó lại là nét mặt khổ não lần thứ 101. ” Phiêu Dạ, người đừng như vậy được không? Ta chỉ muốn tìm sủng vật, không muốn nói chuyện tình cảm.”

Nam nhân này thế nào lại có suy nghĩ chết tiết như vậy? Phiêu Dạ miễn cưỡng trừng mắt nhìn hần ” Không muốn ụy cũng đừng quẫn ta!”

Ly Trần lắc đầu, đang muốn ụy tiếp thì chiếc điện thoại bên kia bỗng reo lên ” A lô? Ai thế?”

Là ai a? Phiêu Dạ khó chịu nhìn chiếc điện thoại vừa chia rẽ cậu và Ly Trần.

” A! Là người a!” Khẩu khí của Ly Trần bỗng nghiêm túc hần lên.

Rốt cuộc là ai? Phiêu Dạ bực dọc trừng mắt nhìn cái điện thoại, vì sao hần lại chăm chú nghe đối phương nói? Ly Trần chưa bao giờ hảo hảo nghe ta nói chuyện, cũng chưa bao giờ nghiêm túc lo cho ta!

” Hiện tại sao? Được rồi! Ta lập tức đến ngay!” Không nói lời nào, Ly Trần liền đáp ứng đối phương đi ngay.

Cái gì? Phiêu Dạ ngây ngốc nhìn Ly Trần, cơn giận vô danh khiến cậu hầu như không khống chế được mình, là ai? Chỉ bằng một câu nói đã khiến tên nam nhân thích ở nhà kia chịu đi ra ngoài? Phiêu Dạ hận không thể đoạt lấy chiếc điện thoại trên tay Ly Trần mà giết chết cái tên bên đầu dây kia, thế nhưng tuy rằng Phiêu Dạ không đoạt lấy điện thoại, nhưng thoáng cái đã ôm lấy Ly Trần ” Không được!! Ta không cho người đi!”

” Phiêu Dạ, người đừng náo loạn!” Ly Trần một bên đẩy Phiêu Dạ ra, một bên tiếp tục nói chuyện với người kia, nhất thời loạn trí ” Xin lỗi, điều vừa nãy không phải nói với người. Chờ một chút, lát nữa ta sẽ gọi lại cho người!” Nói xong liền rất nhanh cúp máy điện thoại.

” Không được đi!!! Không được đi!!!!” Phiêu Dạ một bên kêu la, một bên ôm chặt Ly Trần, lại còn ra sức đoạt lấy điện thoại của hần, lộ ra vẻ mặt ‘chết cũng phải lấy bằng được’.

” Phiêu Dạ, hôm nay người sao vậy? Vì cái gì mà tự sinh tức giận? Người đừng náo loạn, công ty có việc, ta không thể không đi, người trả điện thoại cho ta!” Ly Trần nén cơn giận nhẹ nhàng nói.

Hóa ra là công ty!! Vẻ mặt ghen ghét lúc nãy của Phiêu Dạ vụt tắt, thế nhưng vẫn không chịu trả điện thoại cho hần ” Ta không cho người đi! Nếu như người nhìn tâm nhìn ta đối bụng thì người đi đi, để ta chết đói cũng được!!”

” Phiêu Dạ!” Trong giọng nói của Ly Trần có vài phần mệt mỏi ” Người đừng quên ta phải trả tiền, ta đã nói rất rõ ràng, không làm việc ta sẽ không có tiền, không giao tiền cho người cũng không sao sao?”

” Ta không thiếu tiền!!” Phiêu Dạ khẳng định trả lời hần.

” Vậy vì sao người lại phải bán mình trên mạng?” Ly Trần nghi hoặc nhìn hần.

” Ta thích không được sao?” Phiêu Dạ hung ác kêu lên.

Ta biết ta khác người thường, bị ràng buộc sẽ khiến ta càng hưng phấn, bị người giẫm đạp sẽ khiến dục tính của ta tăng vọt, ta là một tên thụ ngược cuồng trời sinh, thế nhưng từ khi theo Ly Trần, không chỉ chưa từng bị hấn dằn vặt, thậm chí ngay cả tính dục cơ bản nhất cũng không được thỏa mãn, ta mê muội, vì sao ta còn muốn ở lại đây. Vì thế ta phát hiện ra ta yêu thương hấn, thế nhưng nam nhân này không yêu ta, bất luận kẻ nào đều yêu ta, chỉ có hấn không yêu. Ta có thể không cần tiền, không cần chủ nhận, thế nhưng nam nhân này lại không muốn có ái nhân miễn phí, hấn chỉ cần một sủng vật!

Ly Trần chỉ gật đầu, sau đó bất đắc dĩ đưa tay ra ” Phiêu Dạ, đưa ta điện thoại, ta rất gấp!”

” Ta nói không được đi!! Nếu như người đi, ta sẽ tuyệt thực!!! Ta sẽ khiến người hối hận suốt đời!” Không có gì là ta không chiếm được, tuyệt đối không!! Phiêu Dạ biết chính mình đã điên rồi, vì cái tên nam nhân tội tệ này mà điên cuồng, vì yêu hấn mà trở thành giống một nữ nhân đang ghen ghét, biết rõ là nếu làm vậy sẽ khiến hấn càng chán mình, nhưng không còn cách nào ngừng lại, bởi vì cậu không thể chịu được ánh mắt của hấn chẳng bao giờ ngừng lại ở cậu, không cho phép hấn đem cậu trở thành một thứ gì đó quá bình thường.

Ly Trần chần chờ, cuối cùng thở dài ” Được rồi, ta không đi, người đưa điện thoại cho ta, ta gọi đến bảo hộ là ta không đi được.”

Phiêu Dạ lúc này mới đưa điện thoại cho Ly Trần.

Nhìn Ly Trần một bên rồi rít xin lỗi đối phương một bên nhận lỗi, nhưng nửa câu cũng không hề nhắc đến lý do quan trọng nào khiến hấn như thế, cảm giác giống như được quý trọng bảo hộ, Phiêu Dạ quỳ lườn ôm giữ thắt lưng của Ly Trần, gương mặt cẩn thận ma sát vào chiếc áo lông hơi mỏng của hấn, hít thật sâu để tận hưởng mùi độc nhất của Ly Trần.

” Ăn cơm đi!” Buông điện thoại xuống, Ly Trần một câu cũng không trách móc, càng không có nét mặt không vui, chỉ là mức thêm cơm muốn Phiêu Dạ ăn nhiều một chút.

Ly Trần nhất định cũng yêu ta! Phiêu Dạ ngọt ngào cười, nếu như không yêu, Ly Trần sẽ không bao dung cậu như thế, nếu như không yêu, Ly Trần sẽ không tình nguyện ở bên cậu để cậu không đói chết, nếu như không yêu, Ly Trần sẽ không lần nữa chịu nhục nhã rồi lại quan tâm đến cậu... Ly Trần không nói không yêu cậu, chỉ là không biết yêu thế nào, hoặc là Ly Trần đã yêu cậu nhưng do hấn chưa phát hiện ra mà thôi.

” Rốt cục cũng vui vẻ!” Nhìn Phiêu Dạ nở nụ cười, Ly Trần cũng khẽ cười theo, giục Phiêu Dạ mau ăn cơm.

” Ly Trần, ta rất yêu người!” Phiêu Dạ ôm lấy hấn, đặt một nụ hôn lên gương mặt hấn, sau đó bắt đầu ăn cơm.

Ly Trần chỉ cười, yên lặng nhìn gương mặt đang vì hưng phấn mà đẹp đến phát quang của Phiêu Dạ, nụ cười ấy bất tri bất giác trở nên vô cùng nhu hòa, lại còn đặc biệt đáng yêu.

Ta không cần cuộc sống yên ổn.

Bởi vì ta biết vô luận thế nào ta đều có thể sống sót.

Tựa như ngày trước khi ta vượt qua 18 năm kia.

Cuộc sống của ta không cần lo lắng cái gì.

Bởi vì ta là thiên chi kiều tử!

Thế nhưng hấn không thể,

Hấn muốn có cuộc sống yên ổn,

Hấn sợ thất nghiệp,

Hấn sợ thay đổi,

Hấn thậm chí sợ sẽ xuất hiện một người mà hấn yêu.

Đây có phải nỗi bi ai của ta không?

Ta yêu hấn a... Thế nhưng hấn không cần ta...

Haha....

Hóa ra ta cũng chỉ có vậy mà thôi,

Chỉ là một người bình thường muốn ở trong mắt người yêu tìm được phần nào quan trọng của mình mà thôi...

Chú thích:

Ý là “muốn tìm thấy sự quan trọng của mình trong mắt ái nhân.”

4. Chương 4

Nhìn bên giường đã qua 9 giờ rồi, Phiêu Dạ nhìn chăm chăm vào chiếc cửa đóng chặt kia.

Vì sao Ly Trần còn chưa về? Ta rõ ràng đã nói qua nếu không có hần ta sẽ chết, thế nhưng Ly Trần vẫn về muộn như thế... Ly Trần không yêu ta phải không? Chưa bao giờ có gì bảo đảm, ta cũng không rõ Ly Trần có thực sự yêu ta, yêu ta không? Yêu ta thì hãy về đi...

Đã quen với cái ôm ấm áp của Ly Trần, đã quen với sự bao dung sủng nịch của hần, không có Ly Trần, cậu sống không nổi nữa.

” Phiêu Dạ?” Rốt cục cửa cũng mở ra khiến nước mắt của cậu gần như tràn ra, Ly Trần cởi áo khoác, lo lắng đến gần Phiêu Dạ ” Làm sao vậy? Lại chưa ăn sao? Ta không phải đã gọi điện nói sẽ trở về trễ một chút sao?”

Phiêu Dạ giằng dỗi đẩy tay hần ra, đưa lưng về phía hần.

” Tức giận? Xin lỗi, khi vừa tan ca, ta đã vội vàng chạy về đây.” Ly Trần vuốt ve gương mặt trắng trẻo của Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ quay người lại, cố sức ôm lấy thắt lưng của Ly Trần, gương mặt trắng mịn cọ cọ vào chiếc áo len thâm sắc của hần, nũng nịu ôm chặt không chịu buông.

” Được rồi! Được rồi!” Ly Trần chịu không nổi vỗ vỗ lưng của cậu ” Đói bụng không? Ăn gì đây?”

Phiêu Dạ không trả lời, chỉ tiếp tục ôm hần.

” Phiêu Dạ?”

” Không ăn!” Phiêu Dạ rầu rĩ mở miệng.

” Vậy sao được?” Ly Trần không đồng ý nói nhỏ.

” Người về trễ, cho nên ta không ăn!” Đột nhiên, Phiêu Dạ giận dữ đối hần kêu to.

” Phiêu Dạ?” Ly Trần kinh ngạc nhìn sự cáu kỉnh như tiểu hài tử của Phiêu Dạ.

” Ta nói rồi mà, không muốn ta chết đói thì về sớm một chút! Người về trễ, cho nên ta không ăn, đây đều là lỗi của người!”

” Được rồi! Là ta không tốt! Ăn chút gì đi? Một chút cũng được!”

” Ta nói không ăn là không ăn!” Phiêu Dạ hét lên như bị tâm thần, một bên lắc đầu một bên kêu to.

” Phiêu Dạ, bình tĩnh một chút, đừng như vậy...” Ly Trần cố sức nắm lấy cậu muốn làm cậu tỉnh táo, thế nhưng Phiêu Dạ lại gục trong lòng hần mà khóc.

” Người không yêu ta! Người vì sao không yêu ta? Ta nguyện ý ở lại bên cạnh người, vì sao không yêu ta? Lê nào ta còn thua kém cả công tác sao? Vì sao không yêu ta...” Thương tâm lên án, Phiêu Dạ tựa trong ngực của Ly Trần không ngừng bắt mẩn và bắt an. Cậu bây giờ là một Phiêu Dạ vô dụng! Chưa bao giờ cậu không chiếm được thứ gì, thế nhưng vì sao hết lần này đến lần khác lại là hần? Vì sao lần nào cũng không chiếm được nam nhân mà cậu yêu nhất?

” Phiêu Dạ... Người đừng như vậy được không? Ta... ta thực sự không phải... Ta không biết làm sao yêu người, đừng khiến ta khó xử được không?” Ly Trần nói một cách bất lực, thậm chí mang theo một loại phiền chán, ngay cả ngữ khí cũng chẳng có gì là thoải mái.

Vừa nói xong, điện thoại của Ly Trần lại reo lên, sau vụ lần trước, Ly Trần lập tức cầm lấy điện thoại rồi tránh xa Phiêu Dạ mới nói tiếp ” Ta là Ly Trần, xin hỏi ngài là...?”

Phiêu Dạ nhìn Ly Trần, ánh mắt đầy hận ý cùng thống khổ, thế nhưng Ly Trần một điểm cũng không cảm nhận được.

” Vâng? Vậy được rồi! Ta lập tức đến... Yên tâm, sẽ không như lần trước nữa, được, lát nữa gặp!” Cúp điện thoại xuống, Ly Trần mặc áo khoác vào ” Phiêu Dạ, xin lỗi, công ty đột nhiên xảy ra chuyện, ta không đi không được, người ngoan ngoãn, ăn chút đồ đi a?”

” Nếu như ta không cho người đi?” Phiêu Dạ âm trầm hỏi hần.

” Đừng náo loạn Phiêu Dạ, lần trước đã xin lỗi người ta, lần này ta không thể không đi!” Ly Trần vừa nói vừa cầm cái túi đi đến trước cửa.

” Ta không cho người đi!” Phiêu Dạ chặn cửa ” Người cứ như vậy bỏ mặc ta? Thì ta chết đói người cũng không quan tâm sao?”

” Phiêu Dạ” Ly Trần bất đắc dĩ nói ” Người như vậy, ta còn cần người để làm gì?”

Cần ta để làm gì ư? Phiêu Dạ hai mắt vô thần, ngay cả khi Ly Trần đi qua người cậu cũng chẳng có phản ứng gì.

Đúng vậy? Cần ta để làm gì nhỉ? Người đối ta không có tính dục cũng không có ái tình, ta vô pháp trở thành người quan trọng với người cũng vô pháp giúp đỡ người cái gì... Cần ta để làm gì ư? Ta cũng rất muốn biết, cần ta để làm gì? Ta đến tột cùng vì cái gì mà ở lại đây? Ta đối người mà nói có ý nghĩa gì không? Người có thể nói cho ta biết không?

Hóa ra ta không đúng tí nào...

Hóa ra tồn tại của ta chỉ là dư thừa sao?

Vậy người vì cái gì lưu lại ta thế?

Đúng vậy! Người vì sao lưu lại ta? Người hoàn toàn có thể đuổi ta đi... Mà ta, không có lý do gì để người có thể cho ta lưu lại...

” Phiêu Dạ, ta đã trở về!” Vừa 5 giờ, Phiêu Dạ uể oải kéo thân thể đi vào phòng khách, bởi vì đèn còn mở cho nên hần đoán Phiêu Dạ vẫn chưa ngủ, thế nhưng hần vừa định cởi áo khoác thì chợt dừng lại.

Phiêu Dạ lẳng lặng nhìn hần cười, nụ cười tuyệt đẹp huyền lệ, phảng phất không dính bụi trần thế, thiên sứ tinh thuần, nhẹ giọng hỏi ” Người có thể cho ta biết, người giữ ta lại để làm gì?”

” Phiêu Dạ, người làm sao vậy?” Ly Trần vội vàng chạy đến bên người Phiêu Dạ, một bên lấy khăn tay lau lên phần da thịt trắng mịn đang không ngừng chảy ra huyết sắc đỏ tươi kia, một bên từ trong sô pha lấy ra một hộp cứu thương, hần không thể tin được một con người hoàn hảo vài giờ trước, giờ đây trên cánh tay trái lại tràn đầy những vết thương, lông lánh hồng sắc dưới ngọn đèn, vô cùng mê người, sắc mặt lại tái nhợt như tuyết rơi vào mùa xuân ” Người thế nào lại biến thành như vậy? Xảy ra chuyện gì?”

” Không nên đi... Không nên...” Vươn cánh tay chồng chất vết thương kia, Phiêu Dạ nắm lấy bàn tay của Ly Trần, trên gương mặt thiên sứ lần dài một giọt lệ thủy tinh.

Ly Trần yên lặng cầm lấy tay cậu, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng ” Phiêu Dạ, là người tự làm mình thương sao? Là bởi vì ta đi làm sao?”

” Người đi, người không nên.. ta ...” Run rẩy, Phiêu Dạ giống như một đứa trẻ mất đi tất cả, bất an khóc ” Ta không biết chính mình có lợi gì với người, ta rất sợ, ta chỉ có thể nhìn người đi, cái gì cũng không thể làm...”

” Người suy nghĩ nhiều quá rồi, không có việc gì đâu, ngủ đi!! Người mệt rồi!” Nhẹ nhàng khuyên bảo Phiêu Dạ, Ly Trần ôn nhu dùng bàn tay của mình vỗ nhẹ lưng Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ an tâm khóc, như là tìm được an ủi, càng như là tìm được đường về, vẫn khóc đến khi ngủ vào, không hề phòng bị ***g ngực mà cậu đang nương tựa kia.

Phiêu Dạ ngủ rồi, cho nên không thấy ánh mắt đầy ưu phiền của Ly Trần, như là đau tiếc, như là lưu luyến.

5. Chương 5

Khi Phiêu Dạ tỉnh lại thì đã là trưa, điều đầu tiên cậu cảm thấy chính là cánh tay rất đau, tối hôm qua mình thực sự điên rồi sao? Không chỉ không cảm thấy đau nhức, thậm chí còn nghĩ huyết sắc chảy xuống mỹ lệ đến mức khiến cậu nhin không được một lần lại một lần tự tổn thương mình, lần đầu phát hiện, màu của máu lại ngập tràn ma tính như vậy.

” Người tỉnh?” Xuất hiện trước mắt chính là gương mặt ôn nhu của Ly Trần, ngày hôm qua mình phạm phải chuyện này, Ly Trần không tức giận sao?

” Tay có đau không? Ta giúp người chuẩn bị chút thuốc giảm đau, người có muốn ăn không?” Ly Trần bận bịu lấy ra một chén nước, một viên thuốc màu trắng, một mảnh vải màu trắng, còn có nước sát trùng.

” Xin lỗi... Đêm qua...” Bản thân nhất định đã khiến Ly Trần khó xử. Lại còn đem máu vấy đầy nhà hắc, người thường cũng sẽ tức giận.

” Người không cần xin lỗi ta, tất cả đều là ta tự nguyện.” Ly Trần một bên nói chuyện với Phiêu Dạ, một bên cẩn cẩn dục dục tháo vải cũ ra, sau đó băng vải mới vào tay Phiêu Dạ.

Tự nguyện? Hai chữ này giống như cho Phiêu Dạ một ít hy vọng, Ly Trần cũng yêu cậu??

Bó xong vết thương, Ly Trần lấy đồ ăn đến ” Đói bụng không? Tối hôm qua đã không ăn gì, sáng nay còn ngủ quên, nhiều ít cũng phải ăn chút nga!”

” Ân!” Phiêu Dạ nở nụ cười, cười yên tâm, cười ngọt ngào. Kỳ thực ta không có đòi hỏi gì nhiều, thực sự, chỉ cần người tốt với ta, ta sẽ toàn tâm toàn ý tốt với người, chỉ cần người ở cùng ta, ta cái gì cũng không cần nữa, ta thực sự, thực sự chỉ vì người mà tồn tại.

Mà Ly Trần, khi đối mặt với Phiêu Dạ như vậy, cũng nhin không được khẽ hôn lên môi cậu, sau đó trầm tĩnh nở nụ cười.

Đây là hạnh phúc sao? Phiêu Dạ cảm thấy thật thoải mái, thoải mái giống như lúc còn bé, khi nằm trong lòng mẹ, để mẹ nhẹ nhàng an ủi, vỗ về.

Cảm thấy mình đang được yêu, đang bị đau, cho dù phải chịu bao cực khổ, quay đầu lại hắc nhất định sẽ ở kia... Hay là với ta mà nói, Ly Trần không phải người duy nhất tồn tại, thế nhưng sự tồn tại của hắc rất quan trọng, bởi vì nếu người kia không phải hắc, vậy thì còn nghĩa lý gì nữa.

Phiêu Dạ ôm Ly Trần, lưu luyến hôn lên môi hắc, hoàn toàn không có ***, chỉ là, đơn thuần muốn ở bên hắc, muốn cảm nhận sự tồn tại của hắc, muốn chứng minh hắc đang ở cạnh mình, muốn xác định hắc thực sự đang tồn tại... Hoặc đơn giản chỉ là bản năng của chính mình, so với ngôn ngữ thì tình cảm đã sớm tồn tại như một phương thức biểu đạt tình cảm giữa hai người với nhau.

Phiêu Dạ không biết, chỉ là không thể ức chế được, nếu không hôn hắc, tâm của cậu sẽ rối thành một đoàn, hoặc là nước mắt cậu sẽ lại liên tục chảy ra, hoặc là cậu sẽ thực vì nam nhân này mà phát điên.... Đây là ý niệm yêu thương sâu thẳm nhất... mà Phiêu Dạ muốn truyền đến hắc..

” Phiêu Dạ, ăn cơm đi!” Chờ Phiêu Dạ hôn xong, Ly Trần nhẹ nhàng đẩy cậu ra, cẩn thận xới cơm.

” Ly Trần, xin lỗi, ta quá yêu người, cho nên đừng giận ta, đừng bỏ ta...” Cảm giác hạnh phúc tuy ngập đầy ***g ngực, thế nhưng thủy triều bất an lúc nào cũng vọt tới, không! Hoặc là bởi vì hạnh phúc tràn ra bất ngờ, cho nên mới bất an như thế... Cái cảm giác đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục ấy... thực sự khiến người ta phải sợ hãi.

” Yên tâm đi, ta không có giận, thực sự, ta sẽ không sinh khí với người đâu!” Ly Trần nói khẽ, tựa như đã trôi qua gần mười mười đêm dài.

Phiêu Dạ lúc này mới yên tâm nằm trong lòng hắn, sau đó thấp giọng hỏi ” Ngày hôm nay vẫn đi làm sao?”

” Không được, tối qua tăng ca, cho nên hôm nay phải nghỉ ngơi, hơn nữa người như vậy, ta rất lo lắng!”

” Xin lỗi, đã để người phải lo lắng!” Phiêu Dạ cảm thấy rất áy náy, giương mắt nhìn Ly Trần, cố ý phát sinh tiếng kêu nhẹ như tiểu động vật.

” Có khi ta nghĩ so với chó, người giống một con mèo bốc đồng hơn, không hài lòng là lại hướng ta vươn móng vuốt.” Cưng chiều ôm lấy cậu, Ly Trần bắt đầu dĩ thử dài.

” Cho nên, người không thể bỏ mặc ta, bằng không ta sẽ chết!” Thỏa mãn cười, Phiêu Dạ bắt đầu uy hiếp.

” Ăn cơm đi!” Ly Trần nhắc nhở, cậu cũng bắt đầu ăn như một con mèo thất thường.

Sau khi ăn xong, Ly Trần để Phiêu Dạ ngồi ở đầu giường, sau đó ngồi ở một bên, yên lặng nhìn ngón tay của mình, có điểm co quắp bất an, muốn mở miệng rồi lại không nói được gì.

” Làm sao vậy?” Giống như cảm thấy gì đó, Phiêu Dạ khấn trương hỏi, câu Ly Trần chuẩn bị nói ra miệng khiến cậu phi thường lo lắng.

” Cái này... Phiêu Dạ...” Thật vất vả để mở miệng, Ly Trần rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Phiêu Dạ, sau đó giống như hạ quyết tâm ” Người đã ở lâu như vậy, ta vì sao chưa từng thấy người đi làm qua? Người là một người mẫu nổi tiếng, chẳng phải sẽ cần làm nhiều việc sao?”

Không hiểu Ly Trần muốn nói, Phiêu Dạ tuy rằng nghi ngờ, nhưng cũng thành thật trả lời ” Ta gạt quản lý, hắn tìm không được, ta cũng không muốn trở lại, ta muốn ở cùng một chỗ với người!”

” Thế nhưng...” Ly Trần do dự, Phiêu Dạ nhìn được, Ly Trần do dự không phải vì hắn không thể đưa ra quyết định, mà do tính cách của hắn, lại khiến hắn càng do dự, Phiêu Dạ càng sợ hắn sẽ nói ra câu ” Phiêu Dạ, chúng ta chung không tính là ngắn, người có cảm thấy gì không?”

Phiêu Dạ luống cuống, tuy rằng ý tứ của Ly Trần không rõ ràng, thế nhưng cảm giác không ổn này càng ngày càng mãnh liệt, tựa như đang di động giữa không trung, chính mình lại không biết lấy gì chống đỡ, chẳng rõ lúc nào mình sẽ ngã xuống, thậm chí không biết sẽ từ nơi rất cao rơi xuống đáy vực sâu bao nhiêu, Phiêu Dạ dùng bàn tay không bị thương nắm chặt cánh tay của Ly Trần, giống như đây là vật đảm bảo duy nhất của cậu ” Người muốn nói cái gì? Cảm nhận của ta người vẫn chưa rõ sao? Ta yêu người a! Vì sao đến bây giờ người vẫn muốn hỏi ta vấn đề này nọ?”

” Cái kia...” Ly Trần vô cùng khổ cực nhìn Phiêu Dạ ” Ta nghĩ.... Cái kia... Chúng ta tựa hồ...”

Lời càng khó nói ra miệng càng tổn thương người khác... Phiêu Dạ phảng phất như đang đứng ở tòa tuyên án, nhìn nam nhân kia – kẻ duy nhất có thể cho cậu biết đáp án.

” Ta nghĩ chúng ta không hợp nhau lắm!” Nói câu quyết định xong, Ly Trần chăm chú nhìn Phiêu Dạ, trong mắt có chán ghét rồi lại tràn đầy bất đắc ” Ta không biết dưỡng một sủng vật nhân loại lại phiền phức đến thế, so với suy nghĩ của ta thật sự khác nhiều lắm, ta nghĩ ta không còn năng lực để tiếp tục chăn nuôi người.”

Chăn nuôi? Phiêu Dạ tuy rằng hiểu rõ Ly Trần chỉ đối đãi cậu như sủng vật... Thế nhưng chăn nuôi... Phiêu Dạ khóc, không rõ vì sao mình lại khóc, ngay từ đầu cũng biết là không đúng sao? Ly Trần cũng không xem cậu là người, trong mắt Ly Trần cậu chỉ là một con súc sinh, nếu như cùng súc sinh có gì khác nhau, cũng chỉ là... cậu có thể tự chuẩn bị cơm ăn, tự có thể bật máy điều hòa, phòng cháy cậu tự có thể chạy ra ngoài kia... Còn có, cậu có thể tự giải quyết tính dục của mình.

” Xin lỗi Phiêu Dạ, ta ... người có thể... chuyển chỗ ở hay không?” Ly Trần thấp giọng nói, cũng khẳng định lắm.

Cái cảm giác bị ngã từ thiên đường xuống, người có hiểu rõ không? Phiêu Dạ nhớ lại chính mình vào tối hôm qua, khi đó Ly Trần đi, để lại cậu một mình, sau đó, cậu bắt đầu sợ hãi, Ly Trần nói cậu vô ích, vô dụng... Làm sao đồ vô dụng có thể tồn tại? Thế nhưng cậu thực sự đang tồn tại sao? Cậu sờ sờ mặt mình,

sờ tay, sờ chân của mình... Cậu có thể sờ được... Thế nhưng... Vì sao cảm giác lại kỳ lạ thế? Đây thật sự là mặt, là tay, là chân của cậu sao? Không có cảm giác, cậu không cảm giác được sự tồn tại của mình!! Cho nên cậu tìm đến dao, cắt lớp da ra, có máu chảy ra, cậu cảm thấy đau, nhưng điều này có thật sẽ chứng minh cậu đang tồn tại? Vì vậy cậu một lần lại một lần cắt da mình ra, chứng minh mình tồn tại, cậu thực sự tồn tại... Sau đó Ly Trần trở về, cậu hỏi Ly Trần, nếu cậu thực sự đang tồn tại, như vậy... " Người có thể cho ta biết, người giữ ta lại để làm gì?"

Nguyên lai cậu thực sự vô dụng... Cho nên Ly Trần không cần cậu cho nên... cậu có phải... sẽ biến mất không?

" Phiêu Dạ?" Nhìn Phiêu Dạ câm lặng, Ly Trần lo lắng gọi cậu.

Người có biết cái cảm giác đang bị một người gạt bỏ là như thế nào không?

Phiêu Dạ thất thần đi ra khỏi phòng ngủ, bước vào nhà bếp, đưa ra thanh đao hôm qua, sau đó vô thức tự cắt cổ tay mình, nhìn máu chảy rất nhanh, dọc theo cổ tay, nhuộm cả áo ngủ, Phiêu Dạ nở nụ cười, giống như đóa bách hợp trắng toát nở rộ giữa biển máu.

" Phiêu Dạ!" Ly Trần lập tức chạy đến ném đi thanh đao đang trên tay cậu, kéo cậu vào phòng tắm, dùng khăn mặt thấm ướt vết thương của cậu, cho dù là vậy, máu của cậu vẫn không ngừng trào ra " Vì sao lại phải làm vậy? Lẽ nào người không đau?"

" Đau a! Đương nhiên là đau!" Phiêu Dạ nhẹ giọng nói, thế nào có thể không đau nhỉ! Nhìn tay mình đang chảy máu, thân thể dần dần bắt đầu cảm thấy lạnh, Phiêu Dạ nhẹ nhàng trốn sâu vào trong lòng Ly Trần, dùng gương mặt ma sát áo lông ấm áp, như hài tử cúi đầu nhẹ nói " Ly Trần, lạnh quá, ôm ta đi, ta lạnh quá!"

Ly Trần bất đắc dĩ thở dài, đem Phiêu Dạ ôm vào lòng, sau đó trở về phòng khác, ngồi trên ghế sofa, để cả người Phiêu Dạ dựa vào mình " Người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?"

" Không nên đuổi ta đi, ta sẽ không thất thường nữa, sẽ không để người khó xử, cho nên, đừng đuổi ta đi..." Nếu như như thế có thể khiến ta trở nên hữu dụng, có thể để người lưu lại ta... Vậy là giá trị của ta sao? Ta còn không biết ta đối với người mà nói là cái thứ gì, thậm chí không biết, người có phải thực sự cần ta không.

" Phiêu Dạ, nói thật đi, dạo gần đây người thực sự rất kỳ quặc, trước đây người không hề như thế!" Ly Trần mê muội nói.

" Trước đây? Trước đây ta là thế nào?" Bởi vì ta thay đổi, cho nên người mới không cần ta sao?"

" Cảm giác rất mạnh mẽ, tràn ngập tự tin, tuy rằng thất thường, nhưng lòng tự trọng lại cao ngất, hơn nữa rất tự lập, luôn khiến ta không biết nên làm sao."

" Người thích ta như vậy?"

" Ta..." Ly Trần do dự, không biết có nên nói hay không, hiển nhiên việc Phiêu Dạ làm đã dọa唬 hấn rồi, bất cảm rồi lại nói chút lời thúc đẩy hấn.

" Người cũng không thích?" Nguyên lai từ trước đến giờ, mình chưa bao giờ chiếm được niềm vui của hấn, còn ngây ngốc tự cho là đúng, cho rằng chính mình đã chiếm trọn tim hấn.

" Ta..." Ly Trần muốn gạt đầu, thế nhưng còn chần chờ, sau đó thở dài " Kỳ thực, không phải không thể tiếp thu một sủng vật như người, nhưng Phiêu Dạ, người yêu cầu cao quá, ta.... Ta nghĩ ta không còn lực dung nạp người, vô pháp sủng ái người!"

" Nếu như ta không thất thường nữa?"

" Đến tận bây giờ, bốc đồng hay không không phải vấn đề, kỳ thực nói trắng ra, ta có điểm sợ người!"

Sợ ta? Phiêu Dạ thê mỹ cười, kẻ quyết định sự sống chết của ta cư nhiên lại sợ ta? Thật là buồn cười.

" Thực sự!" Ly Trần nhẹ nhàng ôm lấy cậu, dùng chóp mũi dụi dụi vào mái tóc đen mềm mại của Phiêu Dạ. " Ngay từ đầu đã nói có lẽ chúng ta không hợp nhau rồi, sau một khoảng thời gian thực nghiệm mà nói cũng gần như thế, tiếp tục vậy chỉ sợ ta thực sự biến người thành sủng vật của mình, ta không sợ sủng vật,

thế nhưng ta sợ người!! Bởi vì người không phải muốn làm sủng vật của ta mà muốn làm người yêu của ta, thế nhưng Phiêu Dạ, ta muốn lấy vợ, càng không biết phải làm sao yêu người, nếu như yêu thương người, ta nhất định phải có trách nhiệm với người, tuy rằng ta rất nhu nhược, nhưng ta nhất định phải lộ dáng vẻ của một nam nhân, thế nhưng hiện tại...ta không muốn chịu trách nhiệm với bất kỳ thứ gì, người hoàn toàn giống người yêu của ta, thất thường với ta, ta không muốn chịu trách nhiệm này nên ta sẽ trốn nó, thế nhưng...” Ly Trần nắm lấy cổ tay bị thương của Phiêu Dạ, dùng ngón tay vỗ về vết thương ngập máu ” Nếu người không hiểu, ta nghĩ người thực sự sẽ chết, Phiêu Dạ, có thể người sẽ tức giận, nhưng tuyệt đối là lời nói thật, ta không muốn bởi vì người chết mà để ta rước lấy phiền phức, ta rất nhu nhược, cho nên ta nghĩ ta sẽ sống thường thường nhàn nhật qua cả đời!”

Đây là giá trị để ta tồn tại sao? Vì không để cho người phiền phức... Phiêu Dạ xoay người, tách hai chân quỳ ở hai bên thân thể của Ly Trần, nhìn gương mặt đã khiến cậu mê muội, con người này ôn nhu đến mức có thể khiến cậu như trở lại trong lòng của mẫu thân, có thể khiến cậu mất hết can đảm ” Vì sao người có thể tàn nhẫn như thế? Ngay cả một chút bố thí cũng không chịu cho ta?”

6. Chương 6

” Bởi vì ta đã chết 18 năm, để sống sót, ta không thể không làm vậy.”

” Vậy người có biết hay không, không có người ta cũng chỉ có thể sống 18 năm?” Phiêu Dạ nhẹ nhàng ôm lấy hún, khóc lóc ” Cái gì cũng được, ta chỉ muốn ở cạnh người.”

” Hà tất chứ?” Ly Trần ôn nhu nói nhỏ ” Ở bên cạnh một nam nhân không thương yêu mình chính là khiến bản thân thống khổ, có gì tốt chứ?”

” Không có người ta sẽ chết!” Phiêu Dạ thấp giọng cầu xin, chăm chú ôm lấy Ly Trần không muốn buông tay.

” Vậy hãy chết ở nơi nào mà ta không thấy đi!” Nói như vậy, Ly Trần lại càng ôm chặt Phiêu Dạ hơn, phảng phất như sợ cậu sẽ thật sự chạy đến chỗ hún không thấy mà tự sát.

” Ta nghe lời có được không? Sẽ không hồ đồ, sẽ không gây phiền toái cho người.” Thân thể của Phiêu Dạ mơ hồ run nhẹ ” Không phải ta sẽ chết, chết ngay trước mặt người.”

Ly Trần trầm mặc, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài ” Thực sự sẽ không hồ đồ nữa?”

” Sẽ không, ta thề!”

” Vậy được rồi!” Ly Trần nhượng bộ, cẩn thận ôm con búp bê mỹ lệ như Phiêu Dạ vào lòng.

Ta là một sủng vật.

Sự tồn tại của ta, hún dùng từ “chăn nuôi.”

Ta phải làm đúng bốn phận của một sủng vật.

Không thể yêu chủ nhân.

Không thể khiến chủ nhân phiền phức.

Trước khi chủ nhân về nhà phải tự làm đồ ăn,

Tự mình tắm,

Tự mình nằm ngủ.

Nếu có thời gian thì giặt quần áo hay quét tước một chút,

Mà những thứ này...

Chính là điểm khác nhau giữa ta và con chó...

Ly Trần lại về trễ rồi.

Phiêu Dạ nhìn bên cổ tay trái, vết thương thật dài kia đan xen lên nhau, cho dù dưới ánh đèn hôn ám có thể nhìn rõ ràng, bởi vì vết thương của không chỉ ở trên tay, mà trong lòng ngực cũng khắc vào ngàn vết.

Hai tháng trước sau khi qua sự kiện cậu bốc đồng tự sát, cho dù nội tâm có thống khổ cỡ nào, cũng chỉ có thể làm một sủng vật nhu thuận.

Thế nhưng cậu không hối hận, bởi vì ngoại trừ tăng ca, Ly Trần không hề khiến cậu thống khổ qua, đương nhiên, trên giường cũng có thể tính là ngoại lệ a! Ly Trần đối cậu không hề có “Thú tính”, thời gian còn lại, Ly Trần đều rất ôn nhu, ôn nhu đến mức khiến cậu quên rằng mình chỉ là sủng vật, đã quên rằng Ly Trần căn bản không yêu cậu....

12 giờ..... Phiêu Dạ từ trên chiếc ghế sofa ngồi dậy, nếu như còn nằm đó miên man suy nghĩ, cậu nhất định sẽ phát điên thôi, cho nên Phiêu Dạ đi đến nhà bếp, làm một chén sữa tươi, tuy rằng đã đáp ứng nếu Ly Trần về trễ thì cậu sẽ tự ăn, thế nhưng không có Ly Trần bên cạnh, cái gì cậu cũng nuốt không trôi, chỉ có thể uống chén sữa tươi qua loa, chỉ ít cậu còn có thể lễ tạng khí hùng nói với Ly Trần rằng cậu đã ăn rồi.

Bước về gian phòng của hai người, Phiêu Dạ nhìn chiếc bàn thiết quen thuộc, hứng thú cũng không hề nảy sinh! Trong phòng này, thứ duy nhất cậu chưa đụng qua chính là chiếc máy tính của Ly Trần, từ trước đến nay Ly Trần không có lên mạng qua, khi online thì viết vài thứ gì đó khiến cậu có cảm giác như đang ở trong mộng(?), xem máy tính một chút cũng tốt A! Cũng có thể sẽ phát hiện ra một số thông tin của hắc! Haha....

Phiêu Dạ không ngờ tất cả bí mật của Ly Trần đều chôn trong chiếc máy tính, nhất thời phấn khởi nên muốn đem Ly Trần làm trò đùa. Vì vậy cậu vào trang web mà Ly Trần vẫn liên lạc đó, vào trường hào của Ly Trần.

Phiêu Dạ vẫn nhớ rõ câu đầu tiên Ly Trần nói với cậu, không phải diêm ngôn mật ngữ, mà là một loại cảm giác rất thành thực, cho nên Phiêu Dạ mới chọn hắc. Phiêu Dạ run run chạm tay vào những câu nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc đó, cảm giác như toàn bộ thế gian này đang từ từ sụp đổ....

[Người muốn làm sủng vật của ta?]

[Ta không phải một chủ nhân tốt!]

[Người rất đáng yêu!]

....

[Thanh Tịnh, người lớn lên hắc rất khả ái a? Thật muốn gặp mặt người, ta nghĩ ta sẽ dùng hai tay ôm lấy người!]

Nếu như tồn tại của ta không phải là duy nhất.... Nếu như ta có thể thay thế được.... Như vậy, ở cạnh người ta còn ý nghĩa gì?

Ta chỉ muốn trở thành một vật có giá trị bên người, trở thành một người không thay thế đối với người....

Ly Trần, van cầu người.... Van cầu người.....Van cầu người..... Nói cho ta biết, ta không thể thay thế được.

” Phiêu Dạ? Người chưa ngủ sao? Xin lỗi, ta lại về trễ.” Ly Trần vừa bỏ xuống chiếc áo khoác nặng nề vừa đi đến ngõa thất đang được ánh đèn chiếu sáng.

” Phiêu....”

Ly Trần mở to mắt trước gian phòng xa lạ, gian phòng như một mảnh phế tích, những gì có thể hủy đều bị hủy hết, thân hình ấy vẫn khụy xuống dưới đất chém gió, trên tường vẩy đầy những vệt nước nhọt nhọt, trên giường chất đầy những mảnh thủy tinh nhỏ chói lóa, ngăn tủ đầu giường cũng bị kéo ngã dưới đất, một ít đồ vật khác cũng lung tung ở đấy, khiến Ly Trần cảm thấy dường như đây không phải chỗ ở, duy nhất hoàn hảo, chỉ có chiếc máy vi tính vẫn đang mở sáng..

Cậu vừa muốn nói lập tức thu lại, Ly Trần chậm rãi bước vào nhà, tựa lưng vào tường.

Phiêu Dạ ngồi trong gian phòng, góc tường duy nhất không đồ vật, chăm chú ôm lấy chính mình, vô thần nhìn Ly Trần.

Người sẽ làm thế nào? Ta đã nói sẽ không bốc đồng nữa, ta đã nói sẽ không làm người cảm thấy phiền phức, vì thế hiện tại, người sẽ nói gì với ta? Người sẽ làm gì? Sau đó... Ta có phải sẽ trở thành kẻ người vĩnh viễn không thể quên? Một kẻ vì người mà chết...?

Ly Trần dựa vào tường, từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc lá, yên lặng châm lửa, chỉ hút thuốc, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

7. Chương 7

Người chưa bao giờ hút thuốc, Phiêu Dạ nhìn hần, giống như đang chờ đợi án tử vậy.

Hút hết một điếu thuốc cũng không cần bao lâu, Ly Trần cầm lấy điếu thuốc, sau đó từ trên mặt đất nhặt lên một cái gạt tàn thuốc chưa bị hư hại, mà hần cũng chưa từng dùng qua, đem đầu thuốc nhấp nhấp vào đó, tựa như không có chuyện gì xảy ra mà nâng ngón tay lên, đem từng thứ từng thứ đặt lại chỗ ban đầu.

"Người rốt cuộc có đúng là nam nhân không?" Phiêu Dạ phẫn hận hỏi, vì sao hần có thể không tức giận cơ chứ?! Qua lâu như vậy, Ly Trần cũng chưa từng tức giận với cậu qua lần nào, Phiêu Dạ không muốn như thế, cậu cứ cảm thấy — giống như không quan trọng thế, cho nên tức giận cũng chẳng làm được gì. Mình ở trong tim hần rốt cuộc là thứ gì chứ. (câu trước không chắc)

"Người đâu phải lần đầu tiên hỏi ta, người thừa biết ta sẽ nói gì mà." Không ngẩng đầu lên, Ly Trần một bên nhặt lấy những vật chất bị vỡ trên mặt đất.

"Vì sao lại không nổi giận với ta." Phiêu Dạ không nhịn được, vọt đến trước mặt hần, nắm lấy cổ áo hần, nam nhân trước mặt cậu ngay cả một chút tự tôn cũng không có!! Cho dù là người bình thường, lẽ nào hần một chút cũng không để ý đến thái độ của ta đối với hần? Vì sao còn muốn hần đối ta chính mồm nói "Ta đây cũng là một nam nhân."(?) Vì sao còn đối cậu tốt nhất thế?

"Phiêu Dạ." Ly Trần ôn nhu cầm lấy cổ tay cậu, khiến cậu buông ra "Sau này đừng thế nữa, người sẽ làm mình bị thương."

"Ba!" Phiêu Dạ hung hăng tát hần một cái.

Ly Trần nghiêng mình, sững sốt, sau đó mỉm cười "Người cũng không phải lần đầu tiên đánh ta!" Quay đầu nhìn Phiêu Dạ, vẻ mặt của Ly Trần dường như không có chút cảm giác đau đến, còn hỏi cậu "Dù cho ta là người như thế, người vẫn muốn ở lại bên cạnh ta à?"

Nhìn tay của mình, Phiêu Dạ dĩ nhiên không nói nên lời.

Ta sai rồi sao? Ta sai rồi... Nam nhân này ngay cả chính mình còn không quan tâm, đừng nói đến là để ý ta.. Hần không có lòng tự tôn, cũng chẳng có thất tình lục dục, hần cái gì cũng không cần, ta dựa vào cái gì mà để hần cần ta chứ? Ta đối với hần vốn dĩ chẳng có nghĩa lý gì, có cũng được, không có cũng hay.

"Ta thật muốn biết trên đời này có chuyện gì có thể khiến người phát điên!"

"Người muốn biết ta nhiều hơn?" Ly Trần ôn nhu vỗ nhẹ gương mặt tinh tế của Phiêu Dạ "Phiêu Dạ, người chỉ là một sủng vật, đừng mong chờ điều gì ở ta cũng đừng cho rằng mình đúng hết được không? Còn nhớ lời người hứa với ta không?"

Biết nhiều hơn nữa? Phiêu Dạ nhìn hần, đột nhiên phát hiện mình đối với Ly Trần, ngoại trừ tính cách của hần ra thì chẳng biết gì thêm, cũng không biết phụ mẫu hần là ai, toàn bộ thứ mà cậu biết, có lẽ chỉ ở trong căn phòng này.

"Muộn rồi, người trước ra phòng khách ngủ một chút! Chờ ta dọn dẹp sạch sẽ xong sẽ kêu người đến ngủ." Nói xong, Ly Trần lại bắt đầu thu dọn gian phòng.

"Thanh Tịnh là ai?" Nếu như chính mình không có ý nghĩa tồn tại, vậy cái con người hoàn toàn tương phản với mình ở đâu? Trong lòng Ly Trần, hần có đặc biệt không?

” Đây không phải điều người nên hỏi, người chỉ là một sủng vật, nhớ không?” Ly Trần tuy rằng ôn nhu cười, nhưng rõ ràng đã vẽ ra một vết ngăn vô hình giữa hai người họ.

” Vậy là thế nào? Đối với người mà nói, cái kẻ kia mới là người không thể thiếu đúng không? Có thể không cần ta, nhưng không thể mất hắn!!” Phiêu Dạ phần nộ, đối Ly Trần gào lên, tâm trạng không cam lòng khiến cậu gần như không khống chế được mình.

Vì sao ta bồi người lâu như vậy, lại hoàn toàn thua xa cái con người xa lạ kia? Không phải hắn thì không được sao? Lẽ nào ta kém hơn hắn?

” Phiêu Dạ, người bình tĩnh chút được không?” Ly Trần muốn ôm lấy cậu lại bị cậu đẩy ra ” Người rút cuộc vì cái gì mà tức giận? Ước định của chúng ta người quên rồi sao?”

” Ta chưa!” Phiêu Dạ kêu to, tràn đầy hận ý mà nhìn Ly Trần, lệ lại rơi không ngừng ” Ta chỉ là một sủng vật, ta không có tư cách quản giáo chuyện của người, người có thể mặc ta sống chết, chỉ cần cái nam nhân kia không bị tổn thương, ta chỉ là một thể thân thôi đúng không? Chủ nhân, người có biết một con chó cũng sẽ thăm mền chủ nhân, đến lúc nào đó cũng có thể cắn chết chủ nhân hay không?” (khúc này không rõ ràng ‘’)

Ly Trần im lặng nhìn Phiêu Dạ, vẫn mang theo cái biểu tình bất đắc dĩ đó ” Vậy người muốn thế nào đây?”

Nam nhân đáng thương!! Phiêu Dạ nhìn hắn như điên, bình thường hỏi thể đại biểu cho sự tức giận, thế nhưng Ly Trần không giống, Ly Trần không tức giận, hỏi như thế chỉ để đại biểu cho sự thỏa hiệp, hắn đầu hàng, hắn không muốn tranh cãi cái gì nữa... Cho dù hắn chưa từng tranh cãi qua.

” Người có nghĩ một ngày nào đó ta sẽ giết người không?” Phiêu Dạ nghĩ thế thật, sớm muộn, sớm muộn sẽ có một ngày, cậu nhất định sẽ giết chết nam nhân trước mắt này.

” Không nghĩ đến.” Ly Trần thành thật đến mức khiến Phiêu Dạ cảm thấy tuyệt vọng ” Ta không có thời gian để nghĩ đến suy nghĩ của người, ta đã lãng phí 18 năm, không muốn tiếp tục lãng phí nữa.”

Lãng phí? Phiêu Dạ bật cười nhìn Ly Trần, nam nhân này luôn luôn dùng những từ đó để khiến cậu rơi vào hố sâu tuyệt vọng, thế nhưng lại có gì sai nhỉ? Hắn chặn nuôi sủng vật, sủng vật sẽ tự chăm sóc chính mình, đâu có gì khiến hắn phải bỏ thời gian quan tâm nhỉ?

” Nghĩ lại đi!! Bằng không người sẽ càng lãng phí nhiều thời gian.” Lưu lại một câu không phân ý nghĩa, Phiêu Dạ rời khỏi gian phòng, trực tiếp ly khai nơi ở của Ly Trần.

...

Một thân nguyên bộ áo lông màu đen, mang theo chiếc kính râm, trực tiếp bước vào công ty của Ly Trần, hoàn toàn không coi ai ra gì mà đi đến trước chiếc bàn ở lầu dưới cùng ” Xin hỏi, Ly Trần có ở đây không ạ?”

” Có ạ, thỉnh chờ một chút!” Cô gái phục vụ kia bị gương mặt của Phiêu Dạ mê hoặc, vô ý thức mà cầm lấy điện thoại gọi cho bộ nhân sự ” Ly tiên sinh ở đó, ngài có thể lên rồi.”

” Cảm tạ!” Ưu nhã nói xong, Phiêu Dạ không ngoảnh đầu lại mà bước thẳng vào thang máy.

Nếu Ly Trần là mê luyến ta...(?) Phiêu Dạ nhìn vào chính mình trong gương, gương mặt cậu chưa bao giờ quá tồi tệ, mà vẻ đẹp của chính mình, cậu cũng chưa bao giờ hoài nghi đến, thế nhưng...Ly Trần không giống..

Ta không biết ta đến đây để làm gì, hay chỉ muốn nhìn thấy nét mặt kinh ngạc thậm chí là phần nộ của Ly Trần, một sủng vật đồng tính không thể nhìn thấy người khác! Ta nghĩ dù cho là người tốt cỡ nào thì cũng phải tức giận!! Phiêu Dạ nhếch môi, cậu không muốn cười, chỉ là nhìn không được mà châm biếm nỗi bi ai của mình.

8. Chương 8

Đi ra khỏi thang máy, Phiêu Dạ dễ dàng tìm được chỗ làm việc của Ly Trần, mà Ly Trần lại là người đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Ly Trần sững sốt, sau đó bước sang đây ” Phiêu Dạ? Sao ngươi đến đây? Tối qua ngươi đã đi đâu?”

Nam nhân kia ngay cả một chút phản ứng gì cũng không có. Phiêu Dạ nén chịu đựng mà mặt nổi gân xanh, ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì không, nói ” Thế nào, ngươi cũng sẽ lo lắng cho ta ư?”

” Ai? Ly Trần? Đây không phải là người mẫu Phiêu Dạ sao? Ngươi quen hắn à? Sao chưa từng nghe ngươi nói qua?”

” Đúng vậy! Ly Trần, ngươi thật là không thú vị a!” Mấy viên chức nữ tính kia vừa nhìn thấy người đẹp trai như Phiêu Dạ thì lập tức vây quanh, có mấy người thậm chí còn không chút che giấu, dùng ánh mắt ái mộ nhìn Phiêu Dạ.

” Ta cũng chỉ gặp qua hắn hai lần thôi, ngươi nói ta nghe làm sao nhắc đây?” Ly Trần cười, nói giống như thật, biểu tình ôn hòa không có chút hoảng loạn.

” Sao? Ly Trần, ta thế nào lại không biết giao tình của chúng ta chỉ có nhiều đó a?” Phiêu Dạ mở miệng, cố ý muốn làm hắn khó xử.

” Tha cho ta đi Phiêu Dạ, ngươi thừa biết những nữ nhân này đáng sợ đến mức nào mà.” Ly Trần phản ứng hoàn toàn giống một người bạn bình thường, không có chút gì giống dáng vẻ của một người không nhìn thấy ánh sáng (hoặc là không nhìn được mặt người khác ==)

Ngươi tại sao lại bình tĩnh như thế? Đây không phải sự thực, Ly Trần, ngươi thực sự không đơn giản.

” Ngươi chờ một chút, ta sẽ rất nhanh xong việc.” Một bên tách những nữ nhân đang vây quanh kia ra, một bên đưa Phiêu Dạ đến chỗ của mình ” Ngươi ở đây, đừng đi đâu được không?”

Phiêu Dạ gật gật đầu, vẻ mặt không chút tiểu ý.

Ly Trần thấy cậu gật đầu cũng vội vàng đi lo chuyện của mình, thế nhưng chưa đi được hai bước thì có một nam hài 17, 18 tuổi chạy đến.

” Ly Trần, hắn là ai vậy?” Nam hài kia nhãn thần tràn đầy địch ý nhìn cậu.

Hắn là ai vậy? Phiêu Dạ cẩn thận đánh giá người đó, cảm giác giống một tiểu quỷ miệng hôi mùi sữa, thế nhưng cậu nhìn thấy ánh mắt của Ly Trần... Phiêu Dạ trừng mắt.

” Dưỡng miều của ta a.” Ly Trần ôn nhu cười.

Cái gì? Trong nháy mắt kinh ngạc, Phiêu Dạ mới nhớ đến, trong mắt Ly Trần, cậu trước giờ không phải một con người, có lẽ chỉ là một con chó, một con mèo. Sau đó Phiêu Dạ mới ý thức được Ly Trần hoàn toàn hiểu rõ bản chất của chính mình(!) Phiêu Dạ hoàn toàn không ngờ Ly Trần sẽ nói mối quan hệ bí mật giữa họ cho người thứ ba nghe, trái lại cậu, lại hoảng loạn không biết nên làm gì.

” Chính là hắn a!” Nam hài gật gật đầu “Tại sao hắn lại đến công ty a?”

” Ta cũng không biết.” Ly Trần nghi hoặc nhìn Phiêu Dạ.

Cái loại cảm giác bị xem là một vật phẩm để người khác bình luận thật khó chịu, Phiêu Dạ giận đến mức cơ thể run run, tuy rằng cậu chạy đến đây để khiến Ly Trần khó xử, thế nhưng mục đích không đạt còn bị nhìn bằng ánh mắt đó, nhất là trước mặt một nam hài xa lạ, cái loại cảm giác này... Phiêu Dạ cả đời cũng chưa từng chịu qua vũ nhục nào quá đáng đến thế!

” Ly Trần! Buổi tối cùng ta đi chơi!” Nam hài cố ý dấn vào người Ly Trần, thân thiết ôm lấy hắn, vẻ mặt thỏa mãn mà sát lên cánh tay hắn.

” Không phải hôm mới đi chơi với ngươi sao?” Ly Trần sững nịch xoa xoa mái tóc của hắn, dùng một loại nhãn thần khác xa nhìn về mặt ngọt ngào của nam hài kia.

Ngày hôm qua... Phiêu Dạ ngẩng đầu lên nhìn hai kẻ không coi mình ra gì, chính mình còn nghĩ hấn thống khổ ở nhà chờ cậu về, vậy mà hóa ra, hấn đã cùng nam nhân khác chơi đùa hưởng lạc, ngoài mặt thì nói là tăng ca... Nằm mơ cũng không ngờ Ly Trần lại lừa cậu, cậu vẫn cho rằng Ly Tần tuy nhu nhược, nhưng là một nam nhân đáng tin cậy... Không ngờ rằng...

Đến tột cùng, còn có bao nhiêu chuyện mình chưa biết? “Thanh Tịnh” kia là ai? Nam hài này ư?.. Ly Trần, người rất cục cựa còn giấu ta bao nhiêu chuyện? Mà ta.. giống như một thiên tài ngu ngốc làm trò cười cho người khác, một kẻ để đùa bỡn! (?)

” Mặc kệ, đó là điều người phải trả ta a!!”

” Kỳ Diệp, đừng làm chuyện mất mặt như thế, ta van xin người đừng nói ra được không?” Ly Trần cười khổ nói.

Mất mặt? Phiêu Dạ nhìn người kia như kẻ xa lạ, con người này thật sự là Ly Trần sao? Một kẻ không biết tôn nghiêm, một nam nhân bất luận là bị cậu làm nhục nhã đến mức nào cũng không phản ứng? Hay đây mới chính là đáp án đúng — Ly Trần là không quan tâm cậu, càng không để tâm đến việc cậu xem hấn thế nào, cho nên cái gì hấn cũng không xem trọng, thế nhưng nam hài tên Kỳ Diệp kia lại không giống, Ly Trần quan tâm hấn, cho nên không muốn mất mặt trước mặt hấn..

” Người không có nói với hấn rằng người không thể sinh sản a?” Lạnh lùng cười, gương mặt cười diễm lệ đến mức khiến người ta không thể rời mắt kia lại bị kẻ nào đó ra nói một câu làm cho Phiêu Dạ cảm thấy nhục nhã(?!). Cậu học được làm quân tử thì cần sĩ diện, sự nhục nhã cùng thống khổ mà Ly Trần gây cho cậu, cậu muốn trả gấp đôi cho hấn!

” Có nói a!” Kỳ Diệp tươi cười nói, hoàn toàn không để tâm.

Khuôn mặt đó... Phiêu Dạ hầu như hiểu được tại Ly Trần chọn hấn chứ không chọn mình, không có cái gương để nhìn bản thân thế nhưng Phiêu Dạ có thể tưởng tượng nét mặt của mình, khi nói đến nỗi đau riêng của Ly Trần thì nó chỉ tồn tại khinh miệt và xem thường. Ly Trần tỏ ra hoàn toàn không để ý, thế nhưng nam nhân, ai là không quan tâm cơ chứ? Ly Trần không phải không để ý, chỉ là cố tỏ ra không để ý.

” Phiêu Dạ, người về trước được không?” Ly Trần hướng về phía cậu, nói nhỏ ” Ngày hôm nay ta sẽ về đúng giờ, người về nhà chờ ta được không?”

Đúng vậy! Nên kết thúc thôi! Phiêu Dạ gật đầu xoay người bước đi!

Ra khỏi công ty, Phiêu Dạ nhìn dòng người vội vã lướt đi trên đường, chính mình còn nơi nào để đi?

Ta không biết...

Có rất nhiều vấn đề khiến ta không biết nên làm thế nào, thống khổ vô cùng!

Nếu như ta không có ý nghĩa tồn tại..

Vậy tại sao ta lại tồn tại?

Nếu như ta không phải kẻ duy nhất tồn tại..

Vậy ta còn giá trị gì chứ?

Ta yêu hấn!! Từ trước đến giờ đều không hoài nghi đến, ta toàn tâm cũng chỉ muốn có được hấn, khiến hấn yêu ta! Mà hấn...lại là một công tử rất giỏi đùa bỡn tình cảm, nguyên lai cái câu ” Không phải không thương, mà không biết nên yêu như thế nào” là chỉ ý này. Phiêu Dạ khổ sắp cười, không nghĩ đến chính mình cũng sẽ có ngày lưu lạc như thế..

” Phiêu Dạ, ta đã trở về!” Buổi tối năm giờ, Ly Trần về đúng giờ, cởi chiếc áo khoác nặng nề ra, lập tức đi tìm Phiêu Dạ.

Phiêu Dạ lẳng lặng từ phòng ngủ bước ra, không tiếng động nhìn Ly Trần..

” Làm ta sợ a, ta còn tưởng người không ở đây!” Thở phào nhẹ nhõm, Ly Trần lập tức đi qua, thân thiết ôm lấy cậu, hôn nhẹ cậu.

” Người còn quan tâm đến ta?” Phiêu Dạ nói nhỏ, vì sao nam nhân này có thể vô liêm sỉ như thế? Luôn lộ ra một nụ cười vô tội như thể không có chuyện gì xảy ra tới?

” Làm sao vậy?” Ly Trần có chút nghi hoặc nhìn cậu. (thằng này.... ==)

Còn hỏi ta làm sao sao? Phiêu Dạ chỉ cảm thấy buồn cười, chằm biếm nhìn hắn” Người yêu bé nhỏ của người không đòi người à? Không phải muốn người bồi hắn đi chơi sao? Sao không đi đi?”

” Nói cái gì a!” Ly Trần khẽ cười ” Kỳ Diệp là cháu trai của ông chủ trong công ty, rất thích quần quít ta! Bất quá ta chỉ xem hắn là tiểu hài tử thôi.”

Đẩy tay của Ly Trần ra, Phiêu Dạ ngồi trên sofa ” Rất khả ái a! Hơn nữa còn không quan tâm người có phải là một nam nhân không, người ngay cả chuyện của ta cũng nói với hắn, nếu như ta là người, tuyệt đối sẽ chọn hắn a.”

” Phiêu Dạ, người đang tức giận vì cái gì a?” Ly Trần ngồi bên cạnh cậu ” Ngày hôm qua cũng thế, tự nhiên rời khỏi nhà, còn tưởng người đi đâu, kết quả hôm nay chạy đến công ty ta, rốt cục người đang nghĩ gì vậy?” (==)

” Đừng giả dối nữa!” Chịu không nổi, Phiêu Dạ đứng phắt dậy, gào lên ” Nếu như người muốn đùa giỡn với ta, cũng đừng dùng những lời mật ngọt đó mà lừa gạt ta!! Là ta ngu ngốc!! Là ta ngu ngốc yêu một hoa hoa công tử như người!! Thế nhưng ta không ngốc đến mức không nhìn ra người yêu cái kẻ tên Kỳ Diệp kia.”

” Ân?” Ly Trần ngây ngốc nhìn Phiêu Dạ, giống như không hiểu cậu đang nói gì.

Phần nộ vô biên khiến Phiêu Dạ không khống chế được, nắm lấy áo của Ly Trần ” Chính là gương mặt này!! Người luôn làm ra rất phiền não, bộ dạng không hiểu chuyện gì, rốt cục là diễn kịch cho ai coi?? Ta thực sự không hiểu nổi người, người rốt cục là muốn thế nào? Ta yêu người a! Ta thực sự yêu người... Vì sao vậy? Tại sao chứ...” Ngay cả vì sao cũng không biết, Phiêu Dạ chỉ khóc nức lên, vì sao không chiếm được trái tim hắn? Vì sao lại yêu hắn? Vì sao không phải kẻ khác?

” Đừng khóc a!” Ly Trần vẽ mặt yêu thương, đem cậu ôm vào lòng ” Vì sao người luôn khóc chứ? Ta đối với người không tốt sao? Vì sao người luôn tức giận, luôn khóc chứ?”

Ta đối người không tốt ư? Phiêu Dạ nằm trong lòng hắn, bi ai cười, hắn dĩ nhiên có thể đồng dạng hỏi cậu câu đó, không để cho cậu hy vọng nhưng lại càng khiến cậu lún sâu... Nam nhân tàn nhẫn kia không ngừng ăn mòn thể xác lẫn tinh thần của cậu, ngay cả linh hồn cũng không buông tha, hắn rốt cuộc muốn gì?

” Phiêu Dạ, xin lỗi!” Nhẹ giọng nói, Ly Trần ôm chặt lấy cậu.

Chẳng biết vì sao, bằng một câu xin lỗi, Phiêu Dạ đã không chịu được mà ôm lấy Ly Trần, khóc nức nở, toàn bộ đau xót, toàn bộ mệt mỏi đều theo nước mắt, một lần tuôn trào ra hết, rửa sạch cả thân thể lẫn tinh thần, chỉ ít... Chỉ ít.. Phiêu Dạ không biết mình muốn nói gì, chỉ là nóng lòng muốn tìm một người có thể an ủi mình, bằng không cậu thực sự sẽ bị những nỗi thống khổ này áp đặt đến không thể thở được.

” Ta biết người rất đau, ta cũng không muốn, ta không có cách nào yêu được người, cho nên mới định đối xử với người tốt một chút, ta không định làm tổn thương người, xin lỗi, Phiêu Dạ!”

” Tại sao không yêu ta! Vì sao... ta không cần người đối xử tốt với ta! Ta cái gì cũng không cần!! Chỉ mong người yêu ta... Ly Trần, ta chưa từng yêu một ai như thế, vì sao lại là người cơ chứ!?” Kẻ nói xin lỗi lại tàn nhẫn như thế, lúc nào cũng câm lặng, không để tâm đến kẻ đã vì hắn làm tất cả, những điều nan kham, phần hận đều lặng xuống sau câu xin lỗi ấy..

Không nói gì nữa, Ly Trần chỉ ôm lấy Phiêu Dạ, mặc cậu khóc trong lòng mình, dùng ý chí mà mình có để bao lấy tiếng gào của cậu.

9. Chương 9

Không chiếm được thì vứt bỏ đi.

Bởi vì không chiếm được.

Mà phải thống khổ, phải cảm hận, phải trở nên xấu xa.

Nhân loại có một thứ gọi là dục vọng.

Cho nên muốn buông tay cũng không thể nào được.

Sau đó sẽ lại thống khổ, sẽ cảm hận, sẽ trở nên xấu xa.

Ly Trần lại đi, đi vào công ty, gặp Kỳ Diệp đáng yêu của hắn.

Dù cho ta muốn quên đi, muốn làm như chưa chuyện gì xảy ra, gương mặt cười tươi đĩnh đạc của Kỳ Diệp tựa như gai độc khiến ta đứng ngồi không yên, một nam nhân muốn yêu cầu cái gì với đối phương của mình đây? Yêu tất cả của chính mình, có thể cùng mình phân hưởng toàn bộ khoái nhạc lẫn đau thương, thân thể mềm mại xinh xắn như chú chim nhỏ nép vào người mình.. Mà những điều này, ta hoàn toàn không có.. Thế nhưng Kỳ Diệp có a..

Ngày hôm qua, Ly Trần cái gì cũng không nói, ta chạy đến công ty những tưởng có thể khiến hắn khó xử, còn ở trước mặt Kỳ Diệp đem chuyện xấu hổ của hắn nói ra, thế nhưng Ly Trần vẫn đối cậu mỉm cười, nụ cười ôn nhu ngập đầy bao dung, giang rộng đôi tay ôm lấy hắn.

Đau khổ quá.. Phiêu Dạ ôm chặt lấy thân thể của mình, tim đau đến mức không thể co bóp, không nhìn thấy hy vọng cũng không tìm thấy nơi nương tựa, đôi tay của hắn... Chặt chẽ dệt lên một tấm lưới thiên y vô phòng.

” Leng keng..”

Ly Trần? Phiêu Dạ lập tức ngồi dậy từ sofa, thế nhưng sau đó liền khôi phục lại trạng thái lãnh tĩnh, hiện tại là buổi trưa, Ly Trần còn đang đi làm, hắn không phải kẻ trốn việc như vậy, ngoài cửa chắc chắn không phải hắn.

Đi cẩn thận, nhẹ nhàng đến phía cửa, từ ‘con mắt’ ở trên cánh cửa nhìn ra ngoài... Ngoài cửa, là một kẻ khiến cậu quen thuộc đến mức không thể quen thuộc nữa, đối với Phiêu Dạ của hiện tại, đó là một gương mặt phải khiến cậu hoài niệm.

Mở cửa ra, nam nhân ngoài kia vừa nhìn thấy Phiêu Dạ liền lập tức lộ vẻ mặt giận dữ.

” Người dám bỏ đi lâu đến thế!! Người có biết vì người mà công ty tổn thất bao nhiêu không? Nếu không phải hôm qua lúc đi về ta nhìn thấy người, không biết người còn muốn chơi đến khi nào mới chịu về.”

” Lưu Sa...” Thấp giọng kêu, Phiêu Dạ ôm lấy Lưu Sa, khí tức của kẻ lâu ngày không gặp này khiến Phiêu Dạ vô phép kiềm nén mà nhắm chặt đôi mắt, tựa như vừa thoát khỏi giấc mộng, quay lại hiện thực vậy, một cảm giác quen thuộc rất an tâm khiến cậu tựa như một tiểu hài tử bất an, cứ thế mà ôm chặt kẻ kia.

Lưu Sa sững sốt, hình như không ngờ đến Phiêu Dạ lại có hành động này ” Uy!! Người làm sao vậy!! Buông ra mau!!”

” Xin lỗi, đã hại người lo cho ta!” Ngay sau khi thất thố, Phiêu Dạ hoàn hồn, buông Lưu Sa ra, dẫn hắn vào phòng.

” Người biết điều đó sao?” Vẻ mặt của Lưu Sa vẫn chưa nguôi giận ” Bọn ta tưởng người đã quên hết rồi.” Cảm thán ” Người đột nhiên mất tích, mọi người đều vì người mà gà bay chó sủa! Một câu xin lỗi của người cũng không giải quyết được gì đâu! Phiêu Dạ, lần này giám đốc vô cùng bất mãn với người a!”

” Ta biết!” Sớm chuẩn bị câu trả lời! Phiêu Dạ lộ ra vẻ không chút quan tâm, miễn cưỡng nằm lên sofa.

” Người rốt cục có chủ ý gì a?” Lưu Sa nghi hoặc nhìn cậu, hai người quen nhau đã ba năm, tính cách của Phiêu Dạ, hắn hiểu rõ hơn so với ai hết, thông thường cái gì cậu đều nghĩ đến hậu quả của nó, thế nhưng lần này thì không! Bởi vì cậu đã phát sinh ra một loại nhân cách khác! Nói trắng ra giống như là đơn bào vậy, là loại làm trước nghĩ sau. (= = khúc này ta không hiểu gì cả.)

” Ta muốn rời khỏi ngành giải trí.” Phiêu Dạ nói.

” Cái gì?” Lưu Sa neho neho mắt, nguy hiểm nhìn Phiêu Dạ ” Người lập lại lần nữa, người muốn cái gì?”

” Ách...” Phiêu Dạ do dự, ngồi thẳng lại, bởi vì thông thường chỉ cần Lưu Sa lộ vẻ mặt này, chính mình đều bị đàn áp gắt gao! Thế nhưng, bản thân thật sự rất muốn rời khỏi ngành giải trí, cho nên sợ cũng phải nói ra: ” Ta.. ta muốn nói, ta... ta đã yêu.”

” Người đã yêu sao?” Lưu Sa giống như đang xem trò cười hài nhất thế giới, nhìn cậu ” Phiêu Dạ, trò cười ngu ngốc như thế người cũng nghĩ ra sao? Mấy tháng không gặp người có phải người đã bị ngu hóa rồi không?”

” Ta... Ta nói thật mà!” Ô Cậu không đáng tin tưởng đến vậy sao??

” Ta thì tin người là kẻ ngốc nhất thế giới này.” Lưu Sa thiếu chút nữa là chỉ vào mặt cậu, ra sức thóa mạ ” Người đừng quên mất tháng trước là ai đã đồng dục cười nhạo ta khi ta thất tình, nói ta là một kẻ ngốc, thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đan luyện nhất chi hoa, là ai đối ta nói rằng toàn bộ nữ nhân trong thế giới này đều là những kẻ độc ác bị bệnh tâm thần, toàn bộ nam nhân trong thế giới này, bao gồm cả ta vây quanh như những con ruồi thèm thối thối? Còn có ai nói với ta rằng, nếu như ai có thể khiến hấn động tình thì hấn phải đi tự sát? Phiêu Dạ, người đừng nói ta nghe, mới vài tháng người đã bị già đến lẩm cẩm rồi!!”

Ta thực sự muốn tự sát! Phiêu Dạ lần thứ hai nhớ đến con đường tình cảm đầy chông gai của mình, vài tháng trước còn nghe cái tiêu chuẩn ” Phiêu thị lý luận”, Phiêu Dạ rất muốn đâm đầu vào tường chết.

” Thế nào? Không phản đối đúng không? Không phản đối thì theo ta trở về!” Lưu Sa cũng không có đủ tâm trạng để cùng cậu ngồi đây chơi đùa.

” Không, ta không muốn trở về!” Vừa nghe đến việc phải rời đi, Phiêu Dạ bắt đầu nóng nảy ” Lưu Sa, ta mặc kệ người tin hay không, ta thực sự yêu hấn! Ta không muốn ly khai hấn, đừng ép ta được không?”

” Được! Muốn ta tin, thì hãy chứng minh đi!” Lưu Sa vẻ mặt đúng kiểu “Người nói không, ta sẽ không tin tưởng.

Chú thích:

Thiên y vô phòng: không chèn vào đâu được

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đan luyện nhất chi hoa: Chân trời nơi nào không hoa cỏ, vì sao lưu luyện một bông hoa?

Phiêu thị: dẫu họ Phiêu?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-khong-yeu>